

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 157 - 25 Kuruş

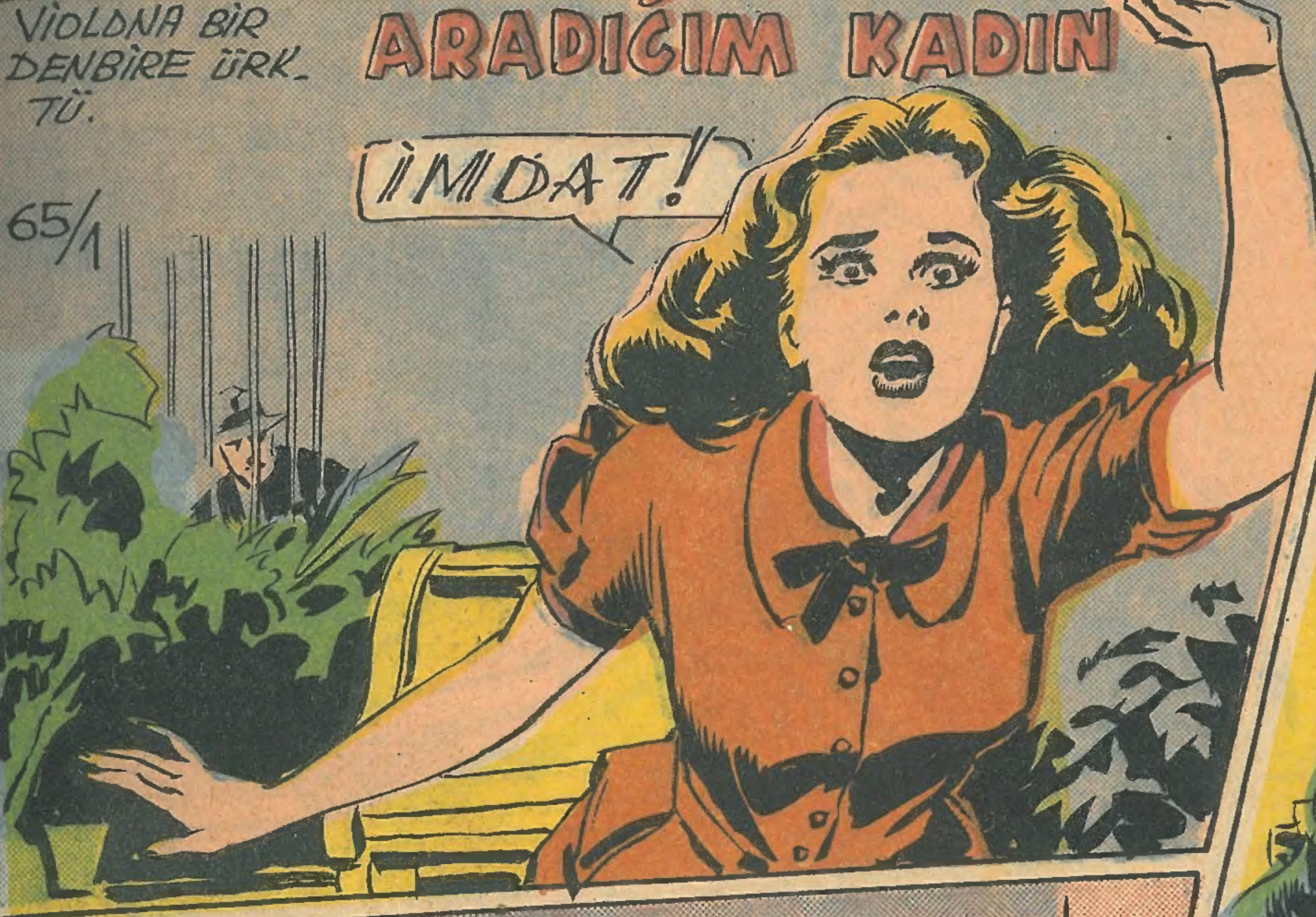
10 - Mayıs - Çarşamba - 1951

VIOLDA BİR
DENBİRE ÜRK-
TÜ.

ARADIĞIM KADIN

İMDAT!

65/1

ORADA.. PARMAKLIKLARIN
ARKASINDA KORKUNÇ BİR
ADAM BENİ KAÇIRMAK İSTEDİ

NE OLDU
KÜÇÜK
HANIM?

NEREDE?
KANAPENİN
YANINDA MI?

FERNANDO GEL
DIŞARIDA YAKA-
LIYALIM..

ERNESTO
NE YAPACAĞINI ŞAŞIRMIS BEKLİYORDU.
"ULAN HAYVAN HERİF, DESE BİRİ, NE DEMEYE
GELDİN BURAYA... SENİN NENE LÂZIMDI GİDİP
GİTMEDİKLERİNİ ÖĞRENMEK?"

SEN KİMSİN? BURA.
DA NE ARIYORSUN?
MATMAZELİ NE DEME-
YE KAÇIRMAĞA ÇALIŞ-
TINIZ?

BEN Mİ? YODD!
HIÇ BÖYLE BİR
NİYETİM YOKTU..

YAKALIYALIM ŞU
HERİFİ ANSALDO

157/1

AH!

GUİSTİNA.. GUİS-
TİNA!.. KÖPEK-
LERİ SALIVER.

ALDIM BAŞIMA BELAYI
ŞİMDİ NASIL PAÇAYI
KURTARACAĞIM YAHU

BİRAZ SONRA İRİ BİR
KÖPEK ERNESTONUN
ÜZERİNE ATILDI. ADAMI
YERE YIKTI.

65/2

MARKO.. MARKO..
BIRAK ARTIK..
BİZ GELDİK..
ANSALDD GEL
YARDIM ET..
GUİSTİNAYA SÖYLE
KÖPEĞİ ALSIN..

SENİN BURALARDA
NE İŞİN VAR AHBAP..
SURATINDA DA HİÇ
MEYMENET YOK
YANI..

BİTİRİM HERİFİN
BİRİ.. BU İSSİZ
ŞATONUN ETRAFINDA
NE İŞİ VAR..

157/2

PEK DÜŞÜNCELİ
VE KEDERLİ GÖ.
RÜNÜYORSUN..
NEN VAR ANLAT.
SANA.. YOKSA SENİ
POLİSE TESLİM EDE-
CEĞİM..

ÖLMÜŞ EŞEK
DAYAKTAN KOR.
KAR MI ? NE
HALT EDERSE.
NİZ EDİN..

ARKASI
VAR

ISLIK

Yazar: John Humphreys
Çeviren: Nihal Yeğenobalı

Amerikalıların aşk bahsinde pek aptal olduğunu söylerler ama sakın inanmayın! Ben, aşk mütehassısı bir milletin çocuğu olan Pierre Broussard size bu iddianın doğru olmadığını söylüyorum. İsmimin Pierre Broussard olduğunu söyleyince herhalde hepiniz benim Fransadan yeni gelen meşhur artist olduğumu anlamışsınızdır. Ben büyük bir sanatkar olduğum kadar da son derece akli selim sahibi bir insanımdır. Her işi mantığımla halletmesini severim. Herpten sonra kendi kendime:

— "Pierre, oğlum," dedim, "Fransada artistlerin kazancı nedir? Şu kadar. Ya Amerikada? Buuu kadar! Sen de artist misin? Hem de sanatkar bir karakter artist. Öyleyse..."

Bu mantıklı düşünceden sonra Amerikaya gitmemin vacip olduğunu artık herhalde anlarsınız.

Her neyse, uzun lâfın kısası, Amerikaya gitmek üzere gemiye bindim. Talih bu ya! Gemide Broadway'in en büyük prodüktörlerinden biri olan Milton Bradfield'le tanışmaz mıyım? Hemen kendimi ona sevdirdim. Zaten, lâf aramızda, sevimliyimdir. Amerikaya birlikte indik. Artık can ciğer olmuştuk. Beni her gün onun yazıhanesinde bulabilirdiniz. Benim şahsiyetime uygun, fevkalâde bir rol çıksın diye bekliyorduk. Derken bir gün Milton bana içini döktü.

Başında büyük bir dert vardı. Bu dert de karısı Sarah idi. Ama yanlış anlamayın. Milton karısını çok seviyordu. On yedi senelik evli olmasına rağmen hâlâ bir delikanlı gibi âşıktı ona. Gelgelelim Sarah buna bir türlü inanmak istemiyordu. Milton'un etrafında pervaneler gibi dönen Broadway dilberleri Sarah'ı çok bedbaht ediyordu.

Zira Sarah güzel bir kadın değildi. Sokakta yürürken kimse ona dönüp bakmıyordu. Onun için Sarah kocasının onu cidden sevdiğine bir türlü inanmıyordu. Hele Milton İtalyan artisti dilberler dilberi Tina Lanz'ı getirdikten sonra Sarah'ın kederi büsbütün artmıştı. Gerçi kocasına hiçbir şey belli etmiyordu, ama kendini için için yiyip bitiriyordu...

Zavallı Milton bana bunları anlatırken gözleri yaşıyordu.

— "Ona dünyanın en pahalı kürkünü aldım," dedi. "Para etmedi."

— "Çok fena," dedim.

— "Yeni bir otomobil aldım, para etmedi."

— "Feci bir şey," dedim.

— "Elmas bir bilezik aldım, para etmedi."

Ben artık söyleyecek bir şey bulamadım. Ama Milton'un bir fikri daha vardı.

— "Ona şimdi de Madame Roselle'nin salonunda bir randevu aldım. Eğer bu da işe yaramazsa ne yaparım bilmem!"

Madame Roselle! Bilirsiniz, tabii! New York'un en büyük güzellik salonu... İşte efendim, Sarah Bradfield bir gün sabahdan oraya giriyor... Akşam üzeri çıktığı zaman yepyeni bir kadındır... Güzelleşmiş. Evet, güzelleşmiş. Sıra sıra aynada bunu kendisi de görüyor. Bizzat Madame Rosselle de ona bunu söylüyor. Fakat Sarah çıktıktan sonra Madame Roselle üzgün üzgün başını sallıyor. Sarah fevkalâde bir kadın. Fakat ne kadar güzelleşse

güzel olmuyor. Ne kadar güzelleşse gözü çekmiyor!

Ama Madam Roselle yanılmış mı acaba? Zira bir genç adam sokakta Sarah'ı görünce ansızın duraklıyor. Son derece yakışıklı olan bu genç adam resmen duruyor. Sırıttıyor ve göz kırptıyor. Sonra da kadını takibe başlıyor. Bir rezale! Bu. Düpedüz hakaret! Ama ne lâtif bir hakaret! Sarah Bradfield'in otuz beş senelik ömründe kimseden görmemiş olduğu bir hakaret! Demek ki o da gözü çekebiliyormuş! Demek ki onun da cazibesi varmış!

Sarah o akşam kocasıyla buluşmağa gidiyor. Peşindeki genç adam bir terbiyesizlik yaparsa diye ödü kopuyor ama, peşini bıraksın da istemiyor! İşte kocasıyla buluşacağı lokantaya yaklaştı. Ne o, peşindeki genç de adamakıllı yaklaşıyor ve tam Sarah kapıdan içeriye girerken biri kısa biri uzun iki mânalı ıslık çalıyor.

Sarah içeriye girince kocası onu âdeta tanıyamıyor. Hiçbir güzellik salonu hiçbir kadını bu kadar güzelleştiremez! Bu ancak içten gelen bir güzelliktir. Bir kadının beğenildiğini, cazip olduğunu bilmesinden doğan, çizgi güzelliğinin fevkindeki güzellik!

İşte, aziz okuyucularım, bu hikâye size Amerikalıların da aşktan anladıklarını isbat eder. Hiçbir Fransalı koca karısının saadeti için bundan büyük bir jest yapamazdı. Ama dudaklarınızı büktüğünüzü görüyorum. Bunun jest neresinde? diyorsunuz. Adamın parası varmış, karısını güzellik salonuna göndermiş, diyorsunuz. Ama yanlış!

Milton Bradfield sokakta karısının peşine düşsün diye genç ve çok yakışıklı, çok sanatkar bir artisti mahsus angaje etmişti, sevgili okuyucularım.

Genç adam, sokakta Sarah'ı görünce ansızın duraklıyor.

Maamafih şunu da söyleyeyim ki hakiki sanatkar rolüne daima kendinden bir şeyler katar. Milton bana sadece karısının peşine düşüp

göz kırpmamı söylemişti. O biri kısa biri uzun mânalı ıslık, klasik kurt ıslığını, ben kendiliğimden ilâve ettim!

Balığın esrarı

Yazar: Filodoro

Çeviren: Vahit Orgun

Salonda oturmuşlar başlarından geçen gülünç hadiseleri anlatıyorlardı. Herkes başından geçen bir vaka anlattığı halde herseyden nem kapmasıyla meşhur olan eski sivil polis komiserle-

rinden Antonio bir köşeye çekilmiş ve hiçbir şey anlatmamıştı.

Bunu farkedene salondakiler, Antonio'nun etrafına üşüştüler ve başından geçen eğlenceli bir vakayı anlatmasını rica etmeğe başla-

dılar.

Bidayette, canım anlatacak bir şey yok ki diye Antonio onları atlamak istedi ise de nihayet fazla ısrarlarına dayanamadı ve ev sahibinin getirdiği kahveyi yudum yudum içerken anlatmağa başladı:

— «Meslek hayatına atılalı herüz birkaç ay olmuştu. Daha o zamanlar pek toydum. Gayet iyi hatırlıyorum. 1921 senesinin 31 Mart gecesi saat 21 raddelerinde idi. Bir müddet bahçede dolaştıktan sonra eve girmek üzere idim ki kapının önünde siyah bir kedinin dolaştığını gördüm. Zavallı hayvan kimbilir hangi evden boğuldu diye düşündüm. Biçare hayvanın aç olması ihtimali de aklıma gelmişti. Bir parça süt vermek için hayvanı mutfaka götürünce, kuyruğunda bir pusulanın asılı olduğunu hayretle gördüm. Hemen kâğıdı alıp okudum. Kurşun kalemle ve şöyle yazılmıştı:

«Yarın, her zamanki yerde bulunacağım! Balık»

Tesadüfen elime geçen bu pusulanın uzun zamandanberi miha berede bulunan iki meçhul şahıstan birine gönderildiğini keşfetmek güç bir şey değildi. Fakat acaba kimden geliyor ve kime gidiyordu?.. «Balık» da kimdi?..

Bir vakitler «Balık» imzasını kullanan çok azılı bir haydut getesi meycuttu. Acaba bu «Balık» mı idi? Acaba bu balığı nerede (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 33

Bunlar da kendisine emniyet-sizlikle baktılar. Yabancı şivesi pejmürde kıyafeti, saç sakalı birbirine karışmış yüzü, yorgunluk ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözü ile hiç te emniyet telkin edici bir hali yoktu. İnsan seli onu bu dar sokaktan daha gemisine ve nihayet bir meydana doğru sürükledi. Meydanın ortasına inuazzam bir tribün kurulmuş, içine seyirciler dizilmişti.

Kalabalık onu tribünün soluna, duvar dibine doğru sürükledi. Burası nisbeten rahat nefes alınacak bir yerd. İnsan takatini aşan bir metanetle katlandığı uykusuzluk, gıdasızlık, heyecan, korku ve âsap bozukluğu kendini göstermeğe başlamıştı. Sol dizi duvara yakın bir çıkıntıya dokunuyordu. Bunun bir binek taşı olduğunu gördü. Etrafındakiler biraz kımıldayınca bu taş tırmandı. Artık rahat, rahat nefes alabilecek vaziyette ve insan denizinin üstünde idi. Taşın yüksekliği yarım metre kadar vardı.

Geldiği sokak ağzı insanla tıkanmıştı. Yalnız tahta bir barikadla çevrili ve mızraklarına dayanmış, miğferli, zırhlı, siyah elbiseli askerle tutulan meydan boştu. Bu barikadın uçları tribünün merdivenlerine kadar uzanıyordu. Solda bir kürsü, bunun karşısında ve tribünün ortasında demir ve tahta çubuklu bir kafes, bunun içinde de bir sandalye vardı. Uçta bir mihrap yükseliyordu. Mor kadife ile süslenmiş, iki büyük şamdanın arasında, yükseğe üzerine haç işlenmiş bir örtü asılmıştı. Mihrabın solunda kubbesi yıldızlı ve altı işlemeli kadife perdeleri yere kadar uzanan küçük bir pavyon vardı. Bunun içindeki kürsünün üstüne iki tarafında alçak birer sandalye bulunan yaldızlı ve taht gibi bir koltuk konmuştu. İşlemeli kumaşların iltisak noktasında iki arma vardı. Bunlardan biri enkizisyonun yeşil haçını taşıyordu. Diğer de İspanyanın arması idi.

Etrafı, mirıltısı sahile uzanan geniş bir deniz gibi insanlar çevreliyor ve bir matem ahengi içinde bir çan muntazam fasılalarla çalıyordu. Cıvardaki evlerin bütün pencere ve damları insanla dolu idi. Balkonlar siyahla donanmıştı. Siyah Sir Gervase'in tahminine göre, kadın, erkek mühim eşhasın

yeğâne ziyneti idi...

Sir Gervase etrafını tetkik ettiği bu kısa andan sonra, bütün bütün bunların delâlet ettiği mânâyı hatırlıyarak tekrar kendine geldi. Bu çan Margaret için çalıyordu. Bu insanlar onun şılsını seyretmek için buraya toplanmışlardı.

Önündekileri iterek aşağı inmek için bir teşebbüste bulundu.

daki bir kadının cırtlak sesi yandaki bir evin merdivenlerinde oturan siyahlar giyinmiş dört mukaddes idare memurunun nazarı dikkatini celbetti. Bunlar orada nizam ve asayiş temin etmekle mükellef bulunuyorlardı. Fakat bu ağız dalaşında fevkalâde bir şey görmiyerek alâkadar olmadılar. Ama bunlardan biri Gervase'in belinde sallanan kılıcı ile hançeri-

vardılar.

Ayağa kalktılar ve kendilerine bir mucize gibi açılan yoldan yürümeye başladılar. Mukaddes daireden birinin verdiği emre itaat etmemek, ölüm demek olduğu için halk nefes alamıyacak bir şekilde kendilerini zorlayarak onlara yol açıyorlardı. Memurlar ikişer, ikişer yürüyerek Gervase'in önünde durdular.

Bunların başları olduğu anlaşılan uzun boylu, yüzü usturadan morarmış bir adam gayet aksi bir sesle Gervase'a ne istediğini sor-du. Sir Gervase de kraldan baş enkizisyoncuya bir mektup getirdiğini ve mektubu hemen kendisine vermesi icap ettiğini söyledi.

Adam alaycı bir sesle:

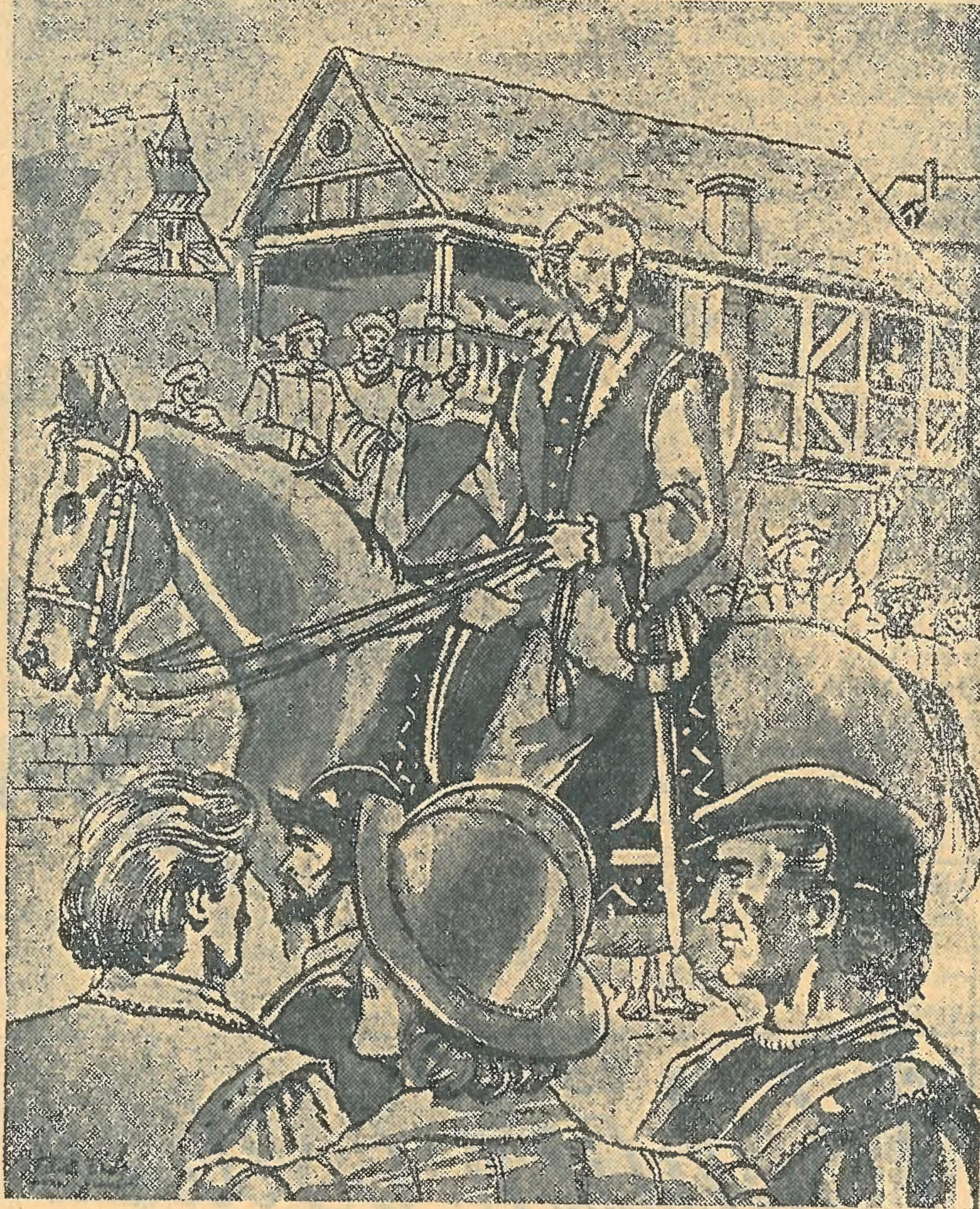
— Bu halinle vallahi bir kral kuriyesine benzliyorsun, diye ilâve etti.

Sir Gervase kralın mühtürü ile damgah kâğıdı adama uzattı. Adam donmuş gibi tebensizliğini dudaklarında kaldı. Hattâ silâhları bile görmemezlikten gelmeği münasip görerek şapkasını geriye itti. Sanki içindeki beynini harekete getirmek istiyormuş gibi kafasını kaşdı. Geri dönüp kalabalığa baktı. Arkadaşlarıyla itişare etti. Sonra bir şeye karar vermiş olarak:

— Auto alayı yarım saat evvel mukaddes adamla yola çıktı. Baş enkizisyoncu hazretleri alayın başındadır. Onun saraya dönmesini beklemekten başka çare yok. O zaman sizi kendisine götürürüz...

Sir Gervase ona bu meşelenin beklemeye tahammülü olmadığını, mektubun Auto ile alâkalı olduğunu söyledi. Adam çaresizlik içinde kıvranıyordu. Onu kardinalin yanına götürmek kudreti haricindeydi. Merasimin bitmesini beklemeleri icap ediyordu.

Sözlerini bitirmişti ki halk arasında bir kaynaşma ve gürültü oldu, hepsi birden sokağın ağzına baktılar. Uzakta mızrakların parıltısı görülüyor, halk «Geliyorlar, geliyorlar» diye bağırıyordu. Gervase hayatında hiç Ateş Ayını görmemiş olduğunu ileri sürerek adama sualler soruyordu. Ondan bu günkü mahkûmun ne gibi bir suçla itham edildiğini söylemek ve diğer merasimlerin yapılması için kondüğünü, asıl ceza (Arkası 14. sayfada)

Baş enkizisyoncu Kardinal, beyaz bir katıra binmişti.

Fakat öyle ters bir mukabele gördü ki yerinden kımıldıyamadı. Daha ne istiyordu? Onlardan daha rahat bir yerde değil miydi? Daha önlere gitmek istiyeceğine yerinde dursa fena mıydı? Yoksa onun için çok kötü olurdu.

Kendisine hücum edenlerin gürültüsü, bilhassa bunların arasın-

ni gördü. Ateş Ayininde silâh taşımak mukaddes idare kanunlarına tamamen aykırı bir hareketti. Bu törende halktan birisinin silâh taşınması ağır hapsi mucip olacak bir suç sayılırdı. Memurlar kendi aralarında kısa bir müzakereden sonra buna müdahalenin kendi vazifeleri olduğu neticesine

avlıyabilirdim? Balığın bulunduğu yeri yalnız kara kedi vasıtasıyla öğrenebilirdim.

Kediyi her yerde aradım. Fakat, kâfir, kaşla göz göz arasında yok oluvermişti. Bahçeye koştum. Orada da yoktu. Sağı, solu aradım, taradım... Nafile... Koydunsa bul...

«Şimdi ne yapacağım, bu kediyi nasıl bulacağım?» diye başımı kaşıyarak düşünüyordum ki birdenbire omuzuma bir şey atladı. Başımı çevirip baütüm: Karakedi idi.

Düşündüm; şimdi onu döver gibi yapacak ve kaçmağa başlayınca peşini takip edecektim. Neticede, benden kurtulmak için, mutlaka her zaman gittiği ve benim de aradığım yere kaçacaktı...

Kararımı tatbik ettim. Bığare

hayvan, acı acı miyavlayarak kaçmağa başladı. Ben de peşi sıra...

Kediyi kovalarken, acelemden önümü görememiş ve bir muz kabuğuna basarak kapaklanıp düşmüştüm. Kediyi tekrar kaybetmiştim. Fakat her ne pahasına olursa olsun, onu arayıp bulmağa karar verdim.

Araştırmama başlamadan önce tabancamın, elektrik fenerimin ve maymuncuklarımın yanında olup olmadığına baktım. Sonra, cebimdeki makyaj kutusunu çıkararak kendime güzel bir palabıyk taktım. Şimdi, artık kediyi aramağa devam edebildim.

Bütün gece usanmadan ıssız sokaklarda kara kediyi arayıp durdum. Bütün emeklerim boşa gitmiş; ne kara kediyi ne de «Balık» ı bulabilmişim.

Şafak vaktine doğru, aramalarımın boşa gittiğini görerek me-yus bir tavırla evin yolunu tut-muştum ki, birdenbire kara kedi karşıma çıkıverdi.

«Bu sefer artık elimden kaçıp kurtulamazsın» diye söylenmekten kendimi alamadım.

Hayvan da beni tanımış olacaktı. Zira kendimi müdafaa etmek üzere hemen dikilerek ve pengesini göstererek bana karşı fena fena miyavlamaya başlamıştı. Fakat benim böyle şeylere pek metelik verecek takımından olmadığımı görünce, selâmeti firarda buldu ve o cıvardaki metruk bir evin bahçesine duvardaki küçük bir delikten dalıverdi.

Bu delikten ben de giremezdim ya. Bilmeceburiye duvara tırmanıp kara kedinin girdiği bah-

çeye atladım.

Bahçedeki mahzenin tozlu kapısı aralıktı. Elektrik fenerimi cebimden çıkarıp yaktım ve ihtiyatla mahzenin kapısını ardına kadar açtım.

Bir elimde tabanca, diğer elimde elektrik feneri mahzenin merdivenlerini inmeğe başladım.

Demir merdivenin sonu dizlere kadar yükselen suyun içine gömülüydü.

Merdiveni iner inmez «Balık» la burun buruna gelmişim.

Tahtadan yapıp yağlı boya ile boyanmış olan bu balık duvara çivilenmişti. Yan tarafında da «Bugün, Nisan! ziyaretinize teşekkür ederiz. kıymetli polis hafiye-miz ibareleri yazılı bir karton asılı idi.

NAT PINKERTON

MR. VEMRS.
ÇITTERTO.
NU ÇAĞIRIN.

85

SU GERDANLIKLA
RI TANIYOR MU-
SUNUZ?

ANNA BUNLARIN
İKİSİ DE BENİM
OLAMAZ..

ARTIK ÖMRÜNDE BİRDE-
FA DA BENİM SÖZÜME KÜ-
LAK VER. BİR DAHA
BUNLARI TAKIP TAKIŞ-
TIRMA.

GÖK
KONU-
ŞUYOR
SUN.

SİZİ SERBEST BIRAKI-
YORUZ MRS KARIL. TEH-
LİKELİ BİR ÇETENİN ELE
GEÇMESİNE YARDIM ET-
TİNİZ. AMA ARTIK KÜRK
CALMAYIN.

YERİN DİBİNE
GEÇTİM NAT..
ŞİMDİ KARENİN
YÜZÜNE NASIL
BAKACAĞIM

KIZIN SENİ ÇOK
SEVİYOR KİTİ..
SEN DE ARTIK ONU
ÜZECEK HAREKET
YAPMA.

ANNE..
CANIM AN-
NECİĞİM!

KARENÇİ-
GİM BAŞINA
ÇOK DERTLER
AÇTI.

İNŞALLAH HIR-
SIZLIĞIN NE
KADAR FECİ BİR
ŞEY OLDUĞUNU
ANLAMISIN-
DIR.

YEMİN EDİYÖ-
RUM. ARTIK
KENDİMİN OL-
MAYAN MALA
EL SÜRME-
YECEĞİM!

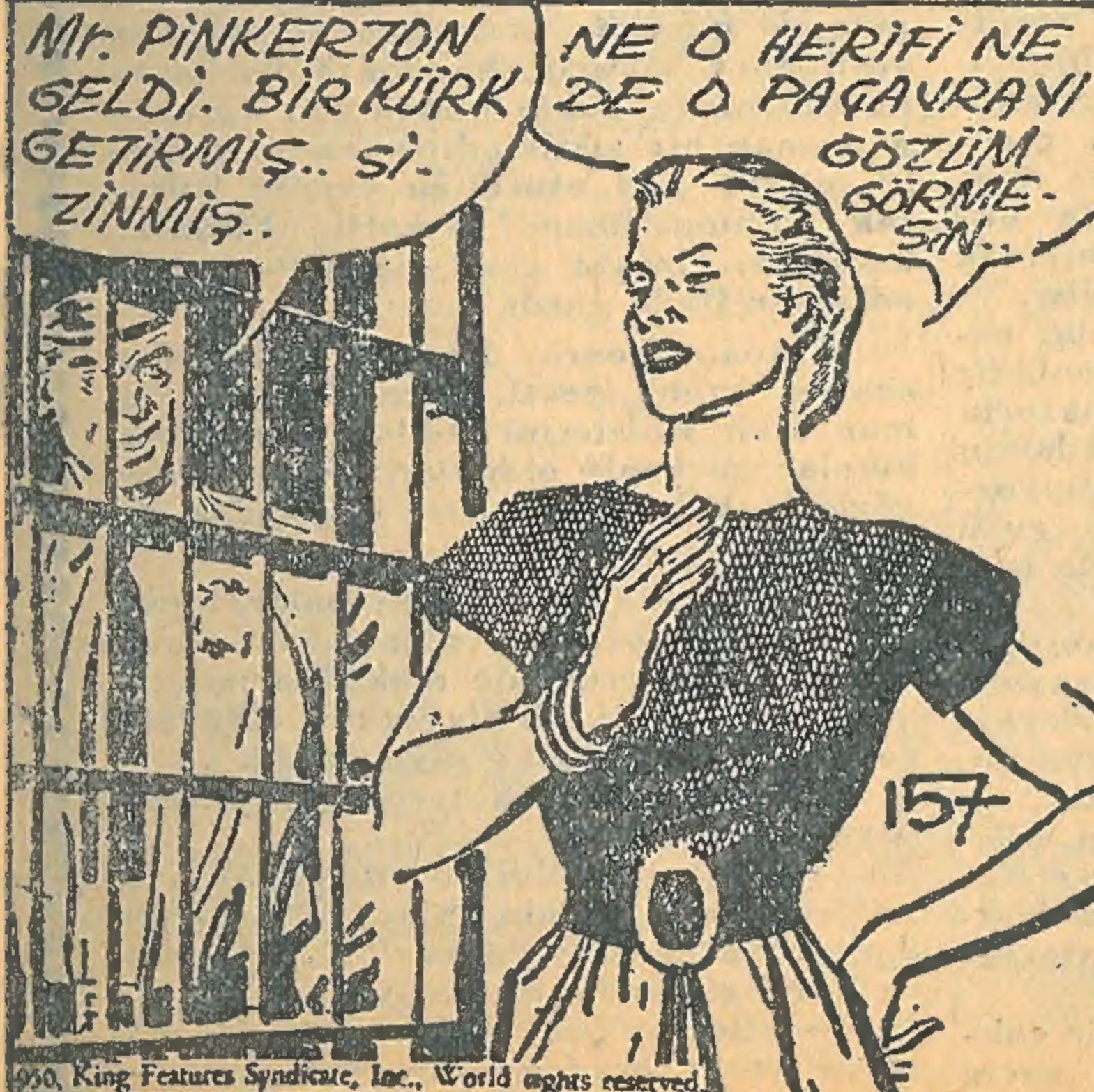
ANNEM BU KÜRK
MİNTÖYÜ GÖR-
MEK BİLE İS-
TEMİYOR.

BEN
ONU SA-
HİBİNE
GÖTÜRÜ-
RÜM..

MAHPUS VENİ-
SÜ GÖREBİLİR
Mİ YİM.. BU
KÜRK ONUN
DUR.

GİTTİĞİ YER-
DE PEK
KÜRK İH-
TİYACI OLMI-
YAKAK.

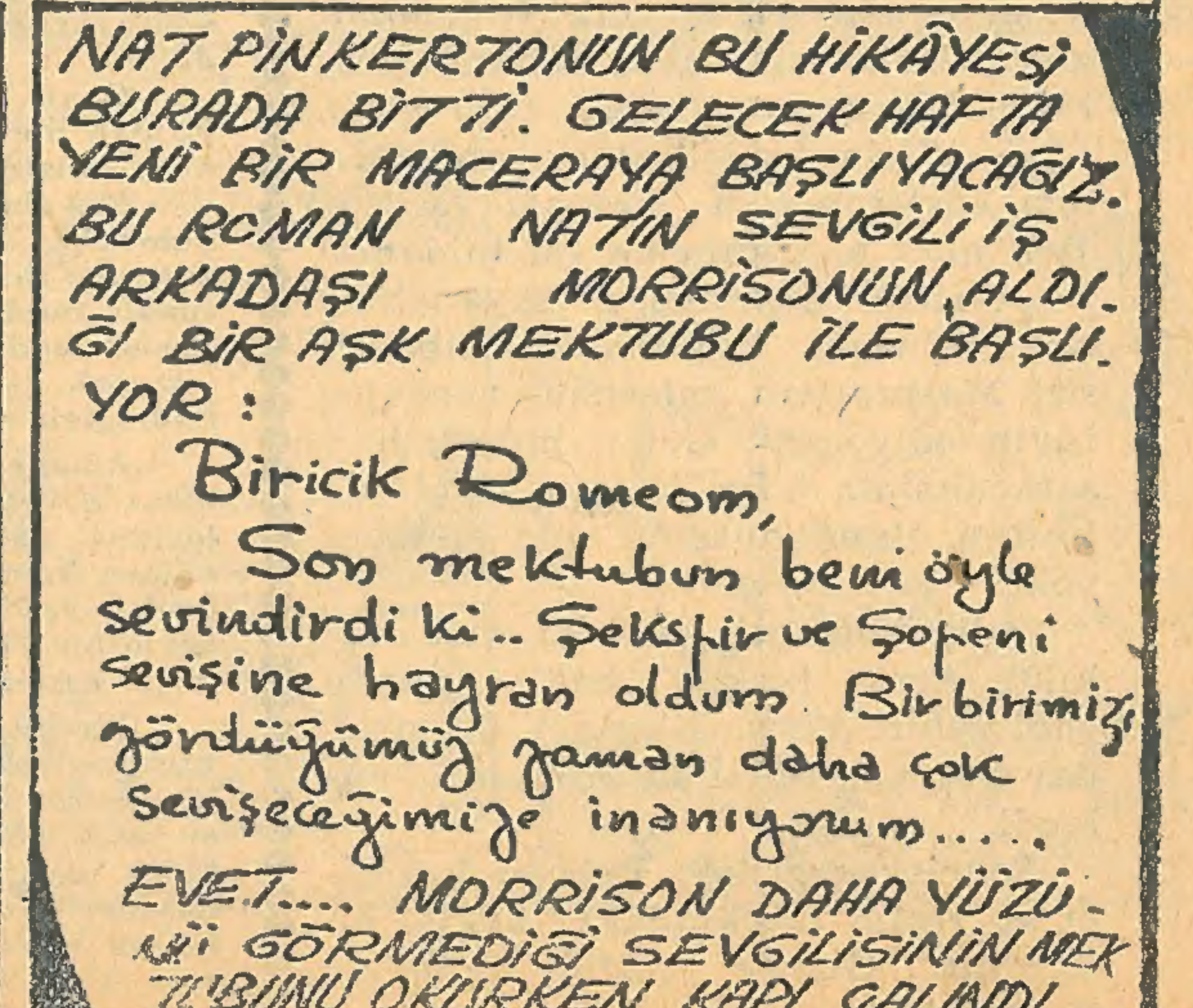
MR. PINKERTON
GELDİ. BİR KÜRK
GETİRMİŞ.. Sİ-
ZİNMIŞ..

NE O HERİFİ NE
DE O PAÇAVRAYI
GÖZÜM
GÖRME-
SİN..

MISS VENÜS BENİ GÖRME-
Yİ REDDETTİ. TIPIM SARI-
ŞINLARIN HOŞUNA GİT-
MİYOR GALİBA?

SEN ÖYLE
SANIRSIN..

NAT PINKERTONUN BU HİKAYESİ
BURADA BİTTİ. GELECEK HAFTA
YENİ BİR MACERAYA BAŞLIYACAĞIZ.
BU ROMAN NATIN SEVGİLİ İŞ
ARKADAŞI MORRISONUN ALDI.
Gİ BİR AŞK MEKTUBU İLE BAŞLI-
YOR:

Biricik Romeom,

Son mektubun beni öyle
sevindirdi ki.. Şekspir ve Şopeni
sevişine hayran oldum. Birbirimiz
gördüğümüz zaman daha çok
sevişeceğimize inanıyorum....

EVET... MORRISON DAHA YÜZÜ-
MÜ GÖRMEYİ SEVGİLİSİNİN MEK-
TUBUNU OKURKEN KAPİ ÇALINDI.

Vicdan Azabı

Yazan: Wolf Mankowitz

Çeviren: N. Y.

Bunu, vicdan azabının kararttığı günler takip etti.

nsanın kendi kendini aldatma-
sında ne vardı? Akademi mü-
dürü şahsen elini sıkıp ta:
— «Şu koyun başı tablosu biz-
zat Cooper'in elinden çıkmış ka-
dar nefis» dediği zaman bile
Arthur Pelk biliyordu. Sanatkar
yaradılışlı olmadığını, ustaca re-
sim çizen bir adamı hakiki sanat-
kardan ayırt eden atesten mah-
rum yaratıldığını biliyordu...

Mektepten mezun olduktan
sonra da resim çizmekte devam
etti. Maamafih resimlerini kimse-
ye göstermiyor ve hayatını tablo-
lar için çerçeve yapmakla kazan-
yordu. Tabloların ruhunu anlaya-
rak çerçeve yaptığı için sanat dün-
yasında kendince bir isim yap-
mıştı. Hayatından memnundu

Derken bir gün meşhur Mar-
muryan Resim Galerisinin sahibi
Mr Marmuryan'dan galerisine gel-
mesini rica eden bir kart aldı.

Marmuryan iri yarı, açık sözlü,
iyi kalpli bir adamdı. Duvardaki
tablolardan birini işaret etti ve;

— «Şu resimden ne anladığınızı bana anlatın, Pelk» dedi.

Arthur Pelk resme baktıkça
çekingenliğini unuttu ve tabloyu
sevgiyle, anlayışla, açık ve mânalı
kelimelerle tarif etti. Sözü bitirince
Marmuryan onun elini sıktı.

— «Sizin tablolarıdan anladığınızı söylemişlerdi. Hakları varmış. Ben alıcı olsaydım da bu tablonun bu tarifini duysaydım dayanamaz satın alırdım. Bugünden itibaren siz Marmuryan galerisine menejer tayin ediyorum. Gelen müşterilere satacaksınız. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğunuzdan hiç şüphem yok!»

Pelk önce çok çekindi, çok sıkıldı. Ama birkaç hafta içinde yeni işine alıştı. Kazancı da okadar yerindeydi ki üç ay sonra evlendi.

Seneler geçtikçe Pelk'in kazan-
cı ve resim hakkındaki bilgisi artıyordu... Gizlice çizdiği tablolar da öyle!

Galeride zaman zaman moda olan muhtelif ressamın tablolarıyla uğraştığına göre Pelk'in sırasıyla bütün bu ressamın tesiri altında kalması gayet tabiiydi. Bir gün Pelk'in evine yemeğe gelen Marmuryan şöminenin üzerinde asılan küçük bir peyzaja baktı ve;

— «Bu işin ehlinin vesîlâm!» dedi. Bu güzel Boudin'i neden buldun?»

Arthur Pelk hiç sesini çıkarmadan hafifçe gülümsedi. Zira bu peyzaj Boudin'in tesiri altındayken kendisinin çizmiş olduğu bir resimdi Demek büyük üstatları, Marmuryan gibi bir resim kurdunun gözlerini aldatabilecek kadar iyi taklit ediyordu!

O sırada Constantin Guys'un tabloları yeniden moda olmuştu. Guys skeçlerinin ince, taze havası herkesi hayran bırakıyordu ve Marmuryan'ın bulduğu Guys tablolarını Pelk inanılmıyacak kadar yüksek fiyatla satıyordu.

Tabii Guys'un tesiri altında kalmış ve onun stiline çizmeğe başlamıştı. Hattâ stili Guys'un stiline bizzat Guys'unkinden daha çok benziyordu, denebilir.

Kuvvetli bir kış sabahı Pelk sırf eğlence olsun diye Guys stilinde çizdiği skeçlerden yedi tanesini yanına aldı ve galeriye gidince bu skeçleri Guys dosyasına koydu.

Koyuş o koyuş. Yaptığı iş bir şaka olduğu halde Pelk korku içindeydi. Marmuryan da o günlerde galeriden bir an bile ayrılmıyordu. Ya dosyadan skeçleri aldığını görürse Pelk'e ne derdi? Ne düşünürdü? Pelk vaziyeti ona nasıl izah ederdi?

Ertesi gün zengin bir Amerikalı galeriye geldi ve Guys dosyasını istetti. Pelk bütün maharetini, bütün belâgatini kullandı. Ama nafi! Amerikalının gözü Pelk'in skeçlerinden başka bir şey görmüyordu. Marmuryan'a efsanevi bir para ödedi ve Pelk'in skeçlerini satın aldı. Marmuryan bir müddet evvel toptan bir sürü Guys skeçi almıştı. Bu satışları da onlardan zannetti ve:

— «Sen bir dâhisin, Pelk» dedi. «Amerikalıyı iyi idare ettin!» Fakat Pelk onu işitmedi bile!

Bunu vicdan azabının kararttığı günler takip etti. O, Arthur

Pelk, sanat âşıkısı Pelk, bir sanat meselesinde sahtekârlık yapmıştı. Nihayet uykusuz gecelerden sonra müthiş bir karara vardı ve evini ipotek etti...

Vicdanı ona yapacak başka şey olmadığını söylüyordu. Menhus elinin çizdiği o sahtekârlık nümunelerini çatır çatır para sayarak satın alması lâzımdı.

Amerikalıyla uzun zaman muhabere ettikten sonra Pelk en sonunda kendi resimlerini muazzam bir fiyata satın aldı. Beş parasız kalmıştı, ama vicdanı rahatı.

Ama talih bu! Marmuryan Guys skeçlerinin el değiştirmiş bulunduğunu ve bu seferki sahibin Pelk olduğunu nasılsa öğrendi!

— «Pelk! Seni sinsî köpek!» diye haykırdı. «Seni adam eden Marmuryan'a bu oyunu oynarsın ha! Şimdi o skeçleri iki misline satacaksın, değil mi? Sat, ama artık bir daha da benim gözüme görünme!»

Pelk o gece kasvetin en derin uçurumlarında geziniyordu. Sakin sakın nakış işliyen karısını görünce ağlamamak için müthiş bir gayret sarfetmesi lâzım geliyordu. Tamamen çaresizdi. Ansızın;

— «Şu Guys skeçlerini sahiden de hangi galeri olsa, iki misline satın alır» diye düşündü.

Şimdi Pelk eskisinden daha büyük bir refah içinde yaşıyor. Evini ipotekten kurtardı da bir ev daha yaptı. Ve sanat galerilerinin sahipleri ondan bahsederken ibretle başlarını sallıyor:

— «Şu Pelk cidden bir sihirbaz! O Coutet'leri, Cooper'leri, Wint'leri nereden buluyor? Hele o Guys'lar. Kâfir adam Guys'un okadar nefis skeçlerini bulup çıkarıyor ki!»

Yazan: Alfred Clochard
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

ROU LES GIES" istasyonundan Paris postasına binen yolcuların adedi çok değildi. Birbirleriyle yakın alakaları ve karşılıklı muhabbetleri olduğu her hallerinden belli olan genç bir çift, orta yaşlı bir adam ve ihtiyar bir karı koca.

İhtiyarlar köylüydüler ve beraberlerinde bazı sepet ve çuvalar vardı. İstasyon hamalının yardımıyla onları yük vagonlarından birine yerleştirdikten sonra üçüncü mevkideki yerlerine oturdular.

Genç çift ve orta yaşlı yolcu ise birinci mevkî kompartımanlardan birine girmişlerdi.

Mevsim dolayısıyla Paris postası kalabalık değildi ve gençler tesadüfün yardımı sayesinde bomboş bir kompartıman buldularına seviniyorlardı. Zira Paris'e kadar yol uzundu ve taşınalı henüz pek çok olmamış bir genç erkekle kadın için bu hal bulunmaz bir fırsattı.

Ama sevinçleri uzun sürmedi. Zira biraz evvel istasyonda beklerken etraflarında dolaştığını gördükleri yabancı onları kompartımanına girmiş ve sanki başka yer yokmuş gibi, öteki sıralara söyle bir baktıktan sonra gelip tam onların karşısındaki kanepeye oturmuştu.

Bir an içinde her iki gencin de bütün keyifleri kaçtı. Bir iki dakikadan beri kurmakta oldukları hayaller bu aksi herif yüzünden gerçekleşmeden kalacak mıydı? Heyecanlı ve acemi oldukları için oturmakta oldukları yerden kalkıp başka bir kompartımana geçmek gibi bir çarenin mevcut olduğunu dahi

düşünemiyorlardı.

Delikanlıyla kadın mecburen alçak sesle ve konuşmağa hiç de hevesli olmadıkları mevzulardan bahsetmeğe başladılar. Onlar, iktisadi durumun gittiği bir çıkmaza gittiğinden veya yeni değişmiş olan kabinenin aksak taraflarını münakaşa etmekte birbirlerine tatlı aşk sözleri söylemek isterlerdi. Fakat bunları ağızlarına almağa cesaret edemiyorlardı; çünkü saygısız adamın gözleri gibi, kulaklarının da pür dikkat onların konuşmalarını, duymak için kabarmış olduğundan emindiler.

Genç kadın arada sırada, belki artık kendisine bakmaktan vazgeçmiştir ümidiyle başını kaçamak bir nazarla onun yüzüne kaldırdığı zaman adamın soğuk yeşil gözlerini üzerinde buluyordu. Böyle anlarda adamın esmer yüzü de çapkın ve yüzsüz bir tebessümle çarpılıyordu.

Erkek çaresizlik içinde kıvrınırken ellerinden gitmekte olan vakti hesaphıyor ve bir daha eline geçmeyecek bir fırsatı kaçırdığı için hayıflanıyordu.

Birden gözü adamın yeşilinden cebinden ucu görünmekte olan tren bileti-
ne ilişti. Biletin rengi yeşildi ve yeşil renkliler ikinci mevkî biletiydi. Halbuki onlar birinci mevkî kompartıman-
da bulunuyorlardı.

Kafasında şimşek gibi bir fikir çaktı. Durmadan vagonun vagona geçip

etrafı gözden geçiren kondüktöre bunu haber verse adamın şerrinden kurtulabilirlerdi. Fikir pek hoşuna gitti ve sa-
bırsızlıkla kondüktörün geçmesini bek-
lemeğe başladı.

Yirmi dakika kadar sonra kompartımanın kapısı açıldı ve üniformalı memurun sempatik çehresi gözükte. Delikanlı hemen onun yanına giderek kulağına birşeyler fısıldadı. Kondüktör başını salladı ve saygısız yolcuyu yanına giderek biletini sordu. Adam cebinden yeşil bileti çıkarıp, kondüktörden burada oturmağa hakkı olmadığını öğrendiği zaman hiç sıklımadı ve sanki yanlışlık olmuş gibi oturduğu yerden kalkarak kompartımanı terketti. Yüzünde, kaçırıldığı fırsata esef duyduğunu belli eden bir ifade vardı.

Ondan sonra Paris'e kadar olan saatler çabuk geçti. Tren durduğu zaman ufak valizlerini aldılar ve tatlı dakikalar geçirmiş oldukları köşeye gülen gözlerle baktıktan sonra vagonun dışarı çıktılar.

Yolculuklarının başını onlara zehir etmiş adam peronda onları bekliyordu. Yanlarına gelerek hiç mukaddemesiz:

— Bende ki biletin ikinci olduğunu nereden anladınız? diye sordu.

Delikanlı bir an tereddüitten sonra cevap verdi:

— Rengi yeşildi de ondan.

— Yeşil rengin ikinci bileti olduğunu nereden biliyorsunuz? Çünkü biletlerin rengi yenilerde değişti.

— Benim cebimdeki biletlerin rengi de yeşil; oradan biliyordum.

GİZLİ VAZİFE !..

MİŞELİN AZ SONRA KENDİSİNİ TAKİP EDEN OTOMOBİLLERİ GÖRDÜ.

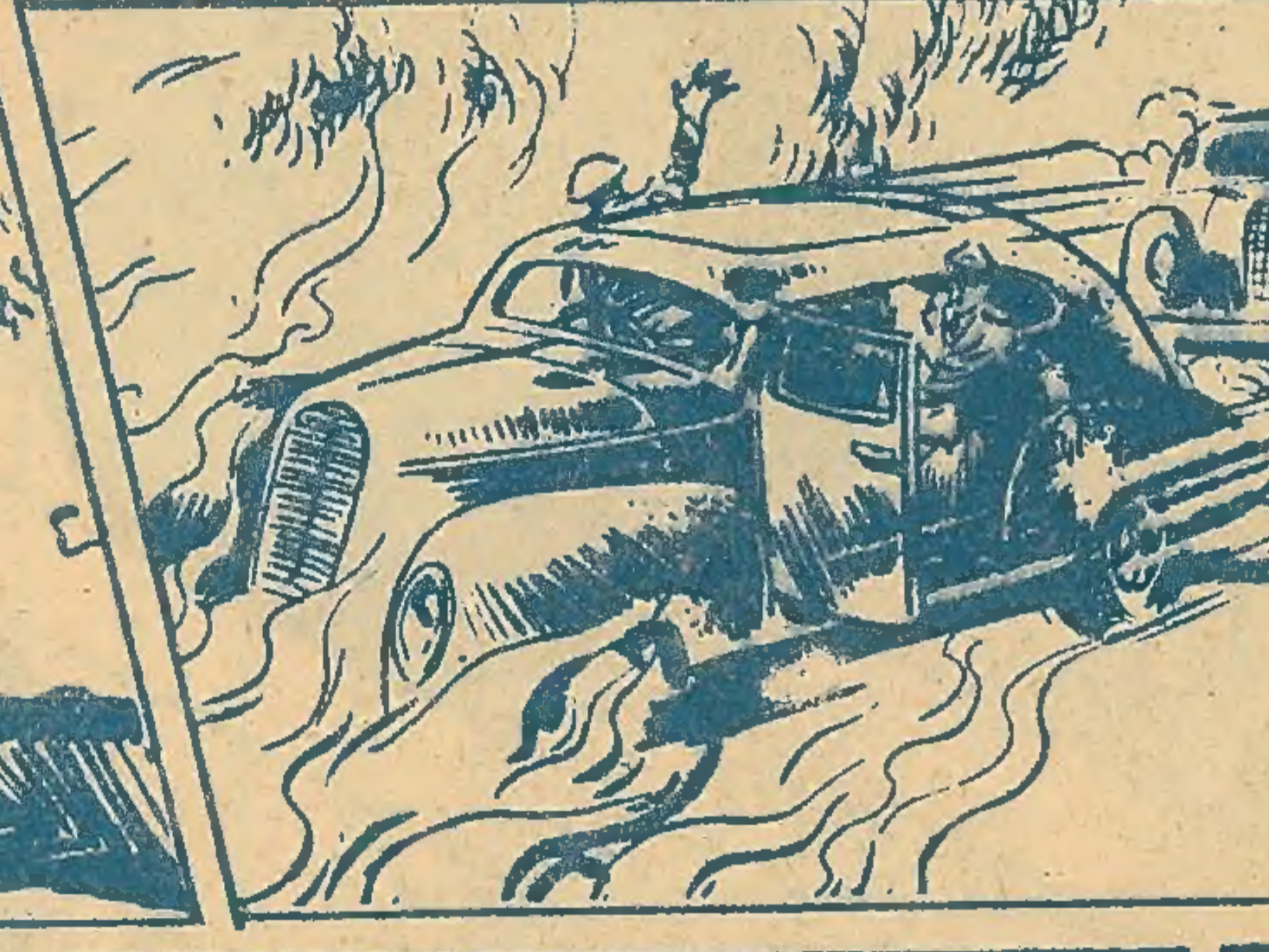
YETİŞECEKLER.. MÂNİ OLMALIYIM.

BİR DÖNEMEÇTE YERE BİR BİDON BENZİN BOŞALTTI. YAKTI.

İKİ POLİS ARABASI ALEVLERİN KARŞISINDA DURALADILAR.

BİZİ AT-LATTI.

İSABET OLDU. PEŞİNDEN GİDECEK DENE OLACAKTI...

AKŞAM ÜZERİ MİŞELİN TAKİP EDİLMEDİĞİNDEN EMİN UYUDU.

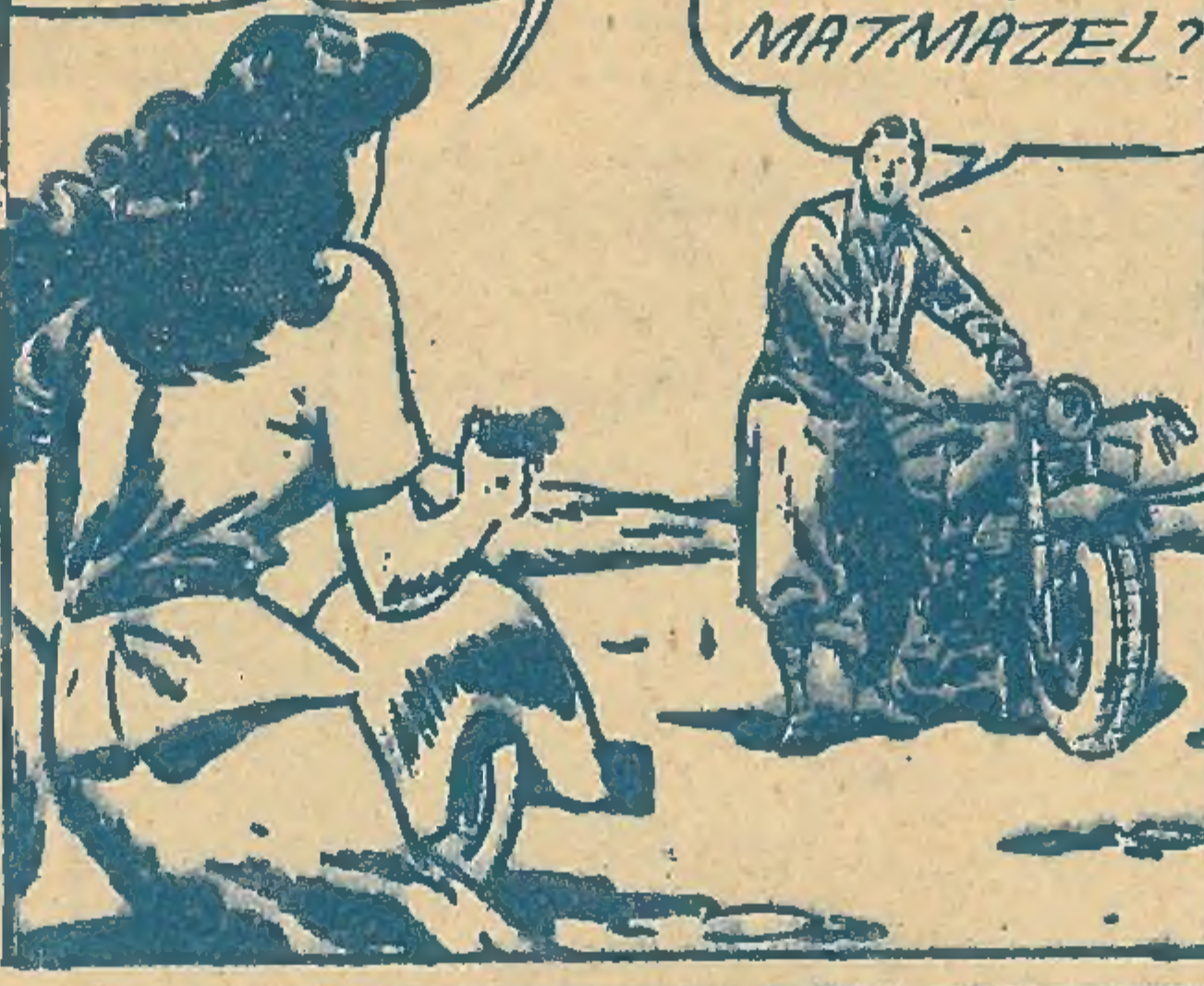

FAKAT TAM DALACAĞI SIRADA BİR MOTOSİKLET GÜRÜLTÜSÜNE UYANDI.

BENİ YAKALIYAMAZ SINIZ. GİDECEĞİM.

BENİ TA. NİMA Dİ. NİZ Mİ MATMAZEL?

GÖRMÜŞLÜĞÜM VAR AMA NE REDE?

POLİS MÜDÜRÜ. NÜN ODASINA GİREBİLİRİZ.

ŞEFE SÖYLEDİKLERİNİZİ İŞİTTİM. SİZE YAR DİMA GEL DİM.

ALDATTI. YORSUNUZ. YAR DİMİNİZİ İSTEMİYORUM.

ADIM GONZALES.. YALNIZ GİTMENİZE GÖNLÜM RAZİ OLMADI. YALNIZDA GELMEME MÜSAADE EDİNİZ..

PEKİ TREN YOLUNUN BİTTİĞİ YERE KADAR BENİ GÖTÜR. BEN SONRA YALNIZ GİDERİM.

İNŞALLAH BU YOLCU. LUK SİRASIN. DA FİKRİNİZİ DEĞİŞTİRİRSİNİZ. HEP SİZİNLE GELMEK İSTİYORDUM.

FAKAT SON TREN DURAĞINA GELİNCE GONZALES. TEŞEKKÜR EDERİM. ARTIK YARIN YALNIZ GİDEYİM.

İSRARINIZ BENİ ÜZÜYOR..

GONZALES GECE KALKTI.

MİŞELİNİN UYUMASINDAN İSTİFADE ETTİ. BENZİN GALONLARINI BOŞALTTI.

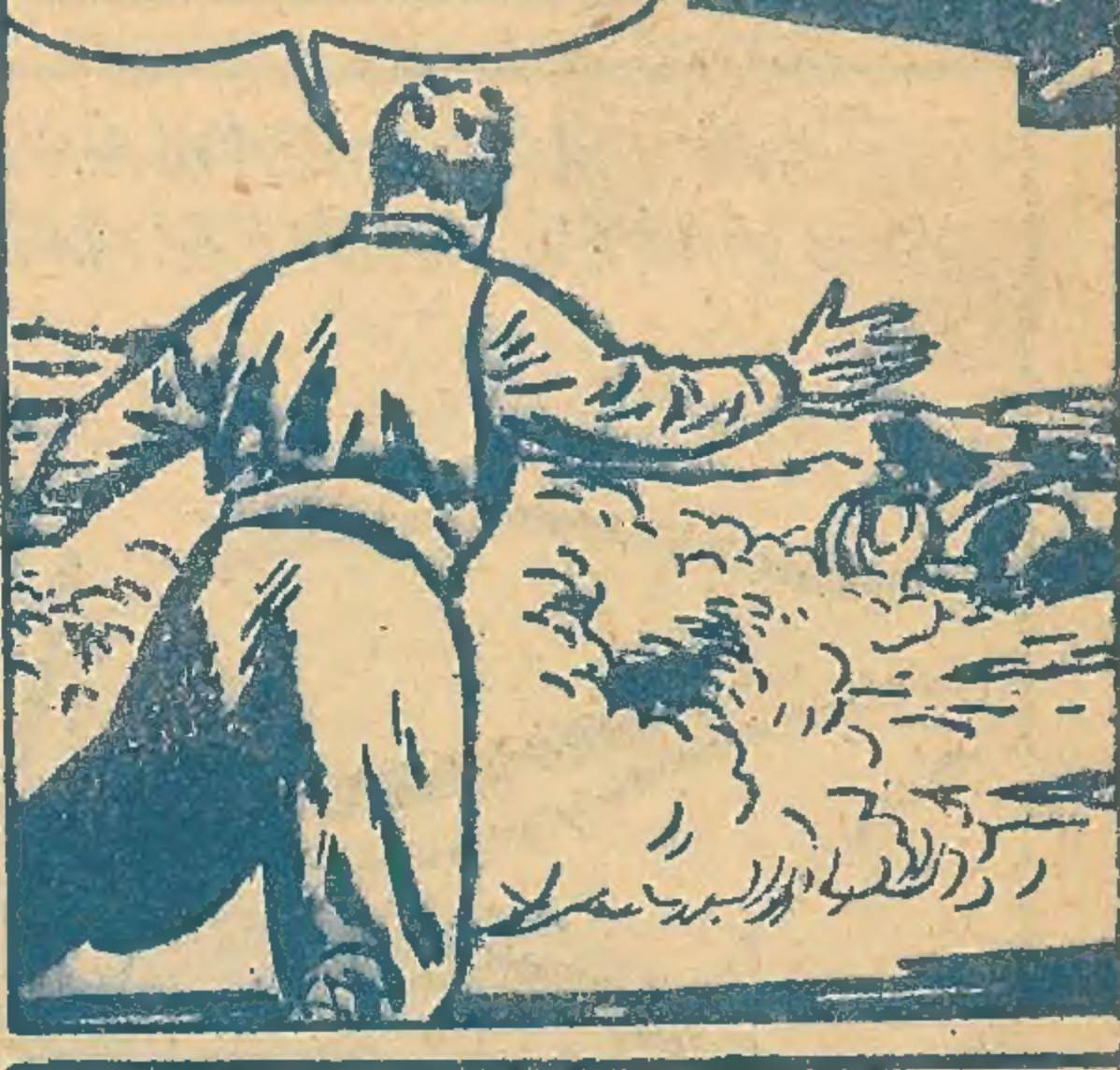
CANI İSTERSE.. BİR ADIM BİLE GİDEMEZ.. BU CEHENNEME GİT. SİN İSTEMİYORDUN..

ERTESİ GÜN VİCDAN AZABI İÇİNDEYDİ.

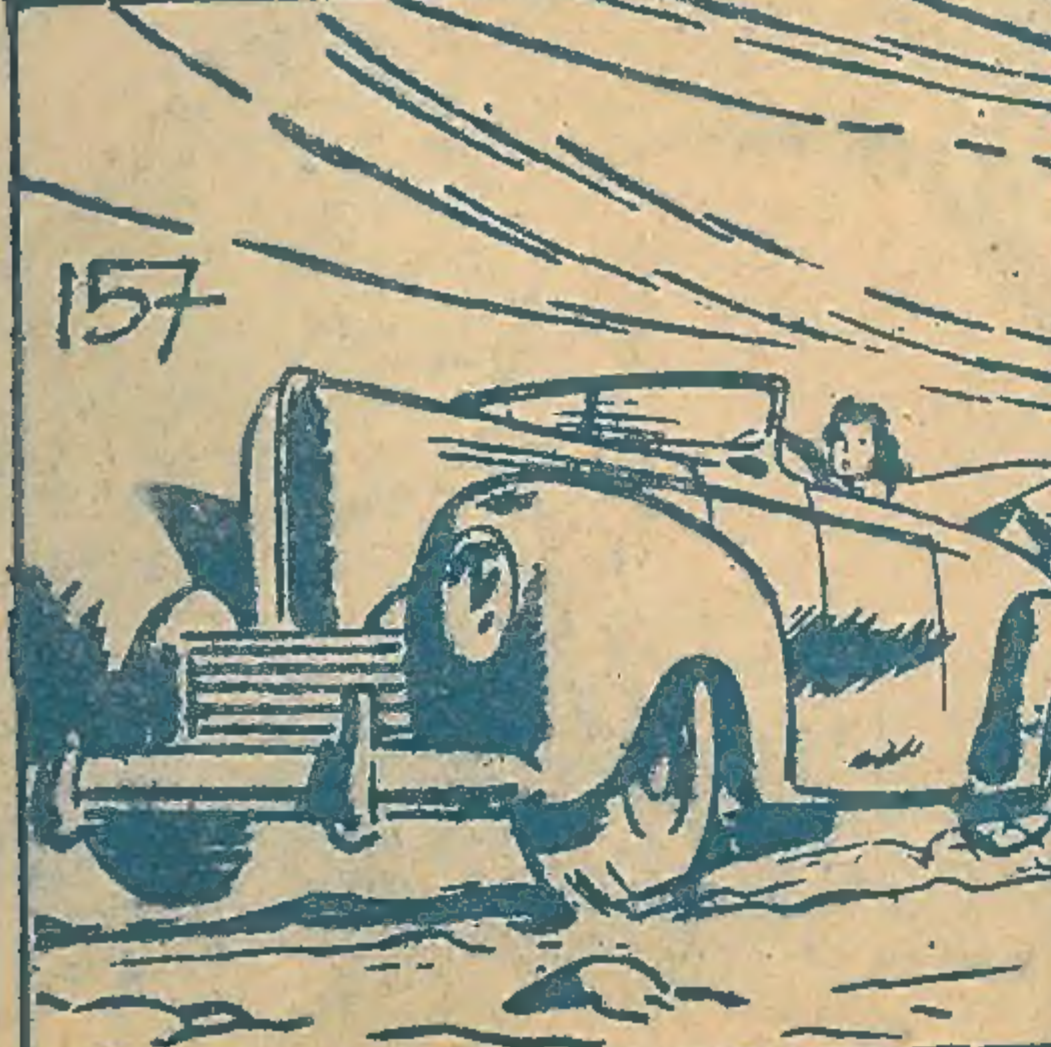

ALLAHIM CİNAYET İŞLEDİM. KIZ GÖLÜN ORTASINDA KALACAK..

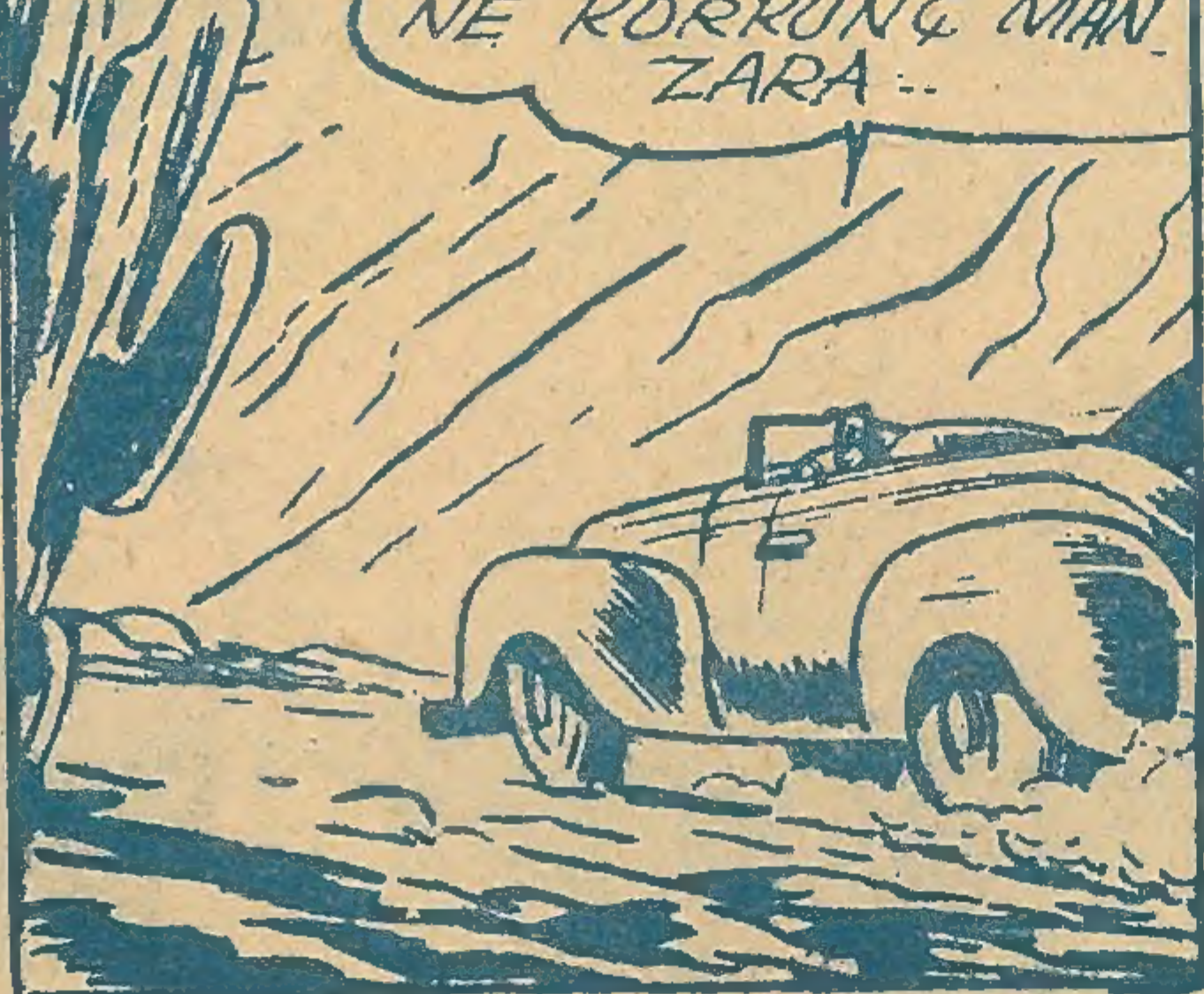
MATMAZEL... MATMAZEL...

GEÇ KALMIŞTI. MOTÖR GÜRÜLTÜSÜ GONZALESİN SESİNİ BASTIRDI.

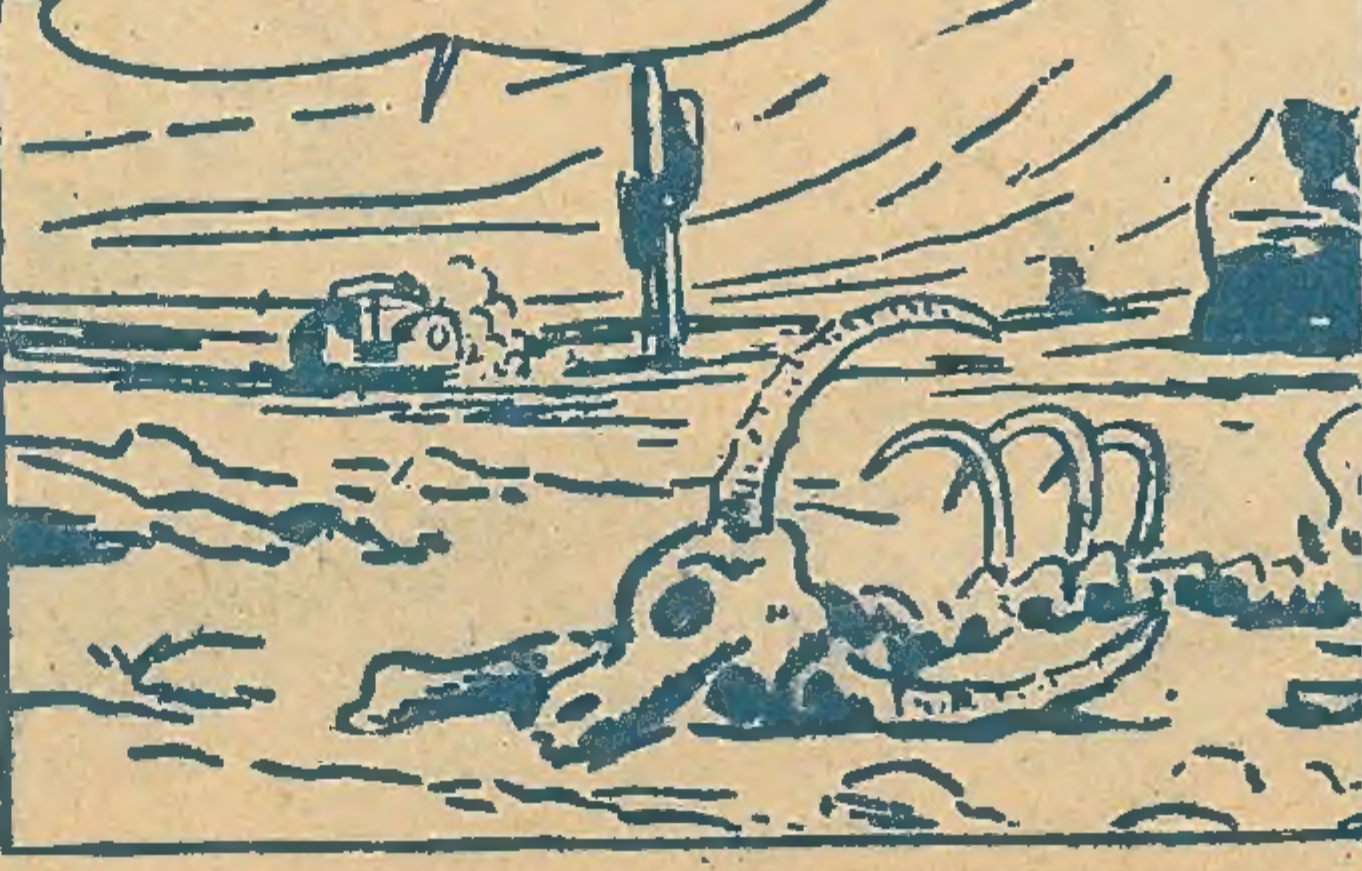

MİŞELİN YOLUNA DEVAM ETTİ.

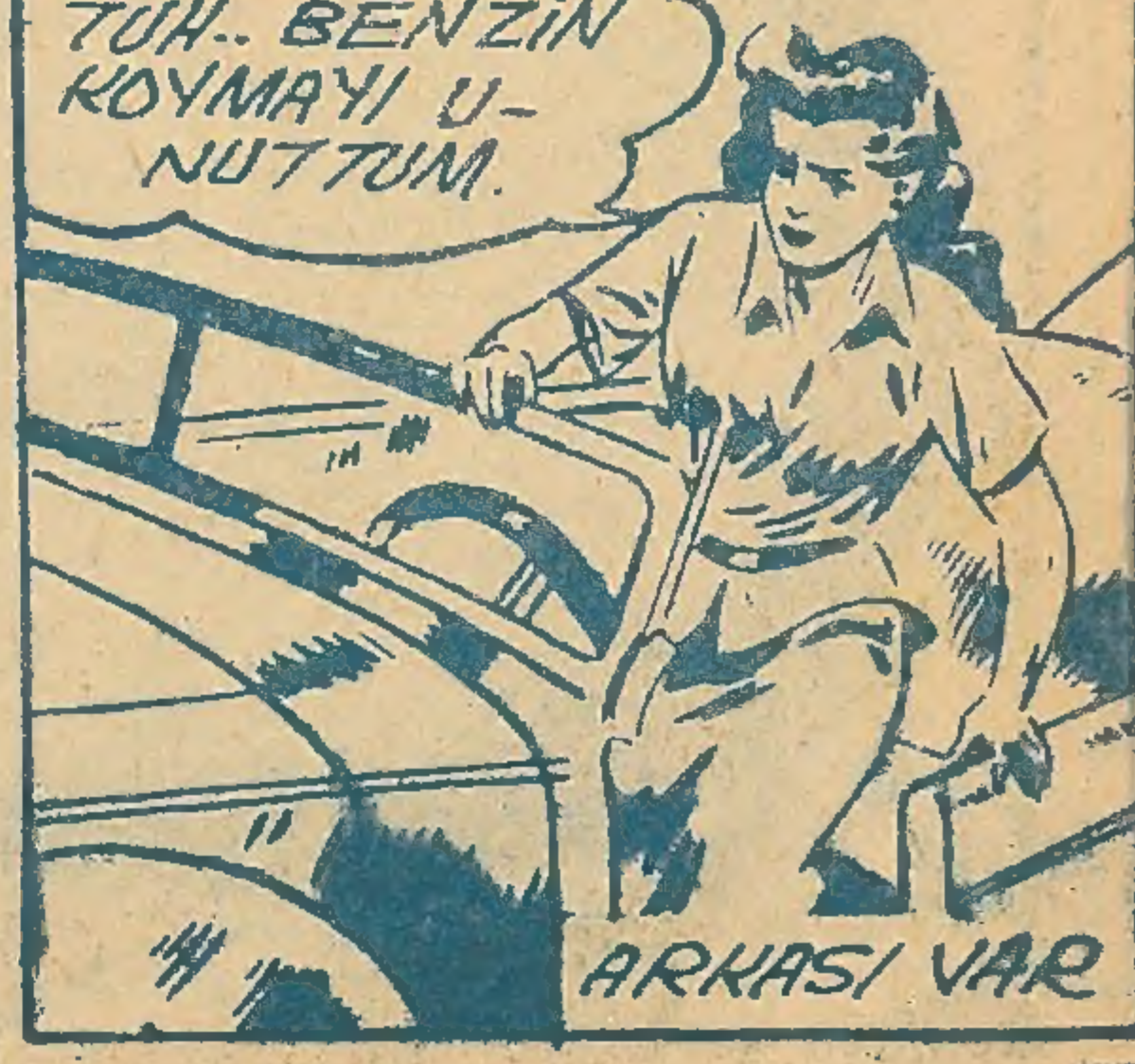

NE KORKUNÇ MANZARA...

YER YER GÜNEŞİN KAVURDUĞU KÜRTLÜ, KORMUS LESLERİN ARASINDAN GEÇİYORDU. HER YERE ÖLÜM YAĞMIŞ..

BİRKAÇ SAAT SONRA MOTÖR DURDU.

TOHU.. BENZİN KOYMAYI UNUTTUM.

ARKASI VAR

MANDRAKE

BİRAZ SONRA
KORKUNÇ BİR GÜ-
RÜLTÜ DUYDULAR.
YAKLAŞINCA YENİ
BİR ALET VE YENİ
BİR LEVHA GÖRDÜ-
LER.

BÜYÜK
OYUN

DEMİK GÜRÜL-
TÜYÜ YAPAN BU
TOPMUŞ..

LEVHADA YAZILI BÜYÜK OYU-
NUN TOPU BU OLACAK..

BAK BİR TANE
DAHA GELİYOR..
ŞU TARAFA BAK..

TA AŞAĞIDA ACAYİP BİR ARABA GÖRDÜLER.
ARABANIN DİREKSİYONUNDA ŞİŞMAN BİR
ADAM VARDI.

ŞİŞMAN ADAM BU TOPLARDAN
BİRİNİ BÜYÜK BİR SOPANIN
ÖNÜNE KOYDU. BİR DÜĞMEYE
BASINCA SOPA ŞİDDETLE
TOPU İTTİ.

TOP TAHTA RAYLARIN ÜZERİNDE KAYDI VE
KOCAMAN LABUTLARA ÇARPTI.

HEPİMİZİN BİLDİĞİ-
MİZ BİR OYUN AMA
NE ACAYİP..

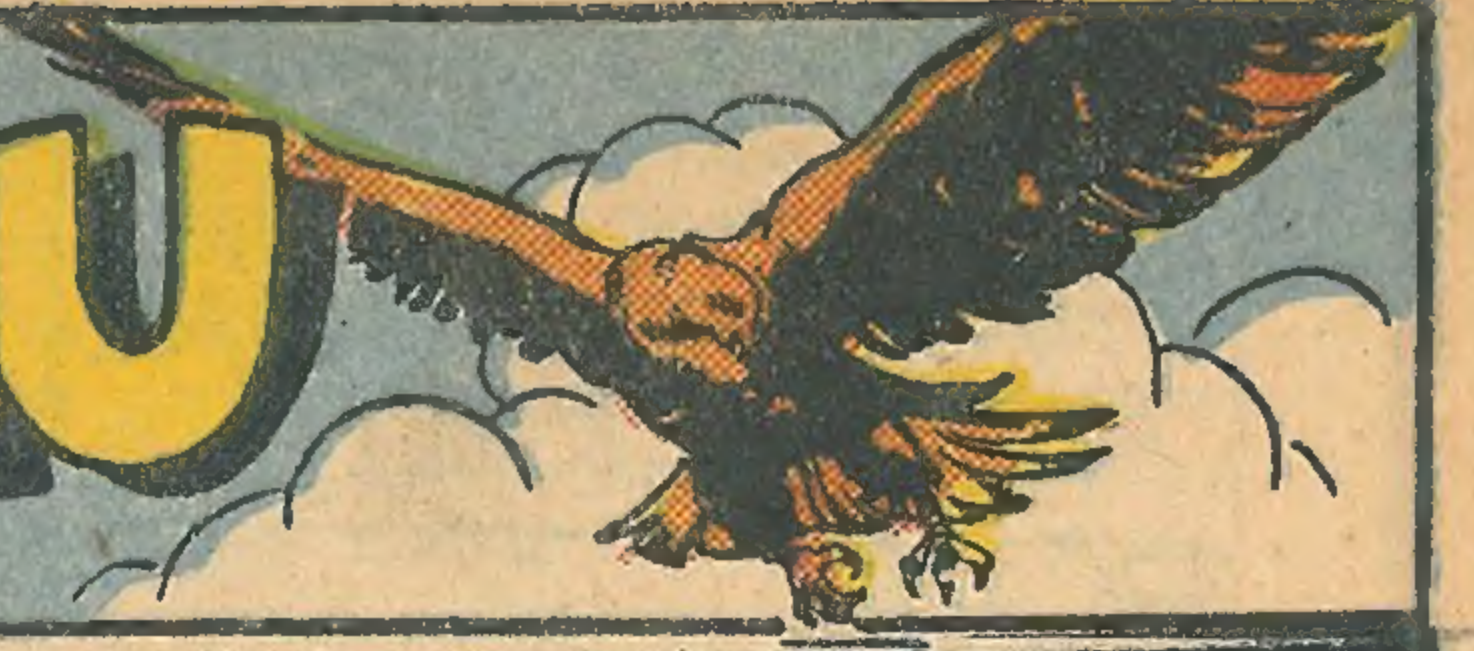
BEN BU.. BÜYÜK OYUN..
TEHLİKESİNDEN BİR ŞEY
ANLAMİYORUM..

TAMAM
HEPSİ DEV-
RİLDİ

ARKASI VAR

KARTALIN OĞLU

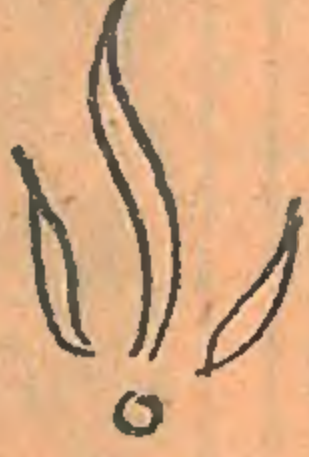

ÇOK ŞÜKÜR
ARTIK EL-
MAS GÖZÜ-
MÜ ARKADA
BIRAKMIYA-
CAK..
BAĞLANDIĞI
BİR İNSAN
VAR..

10/1

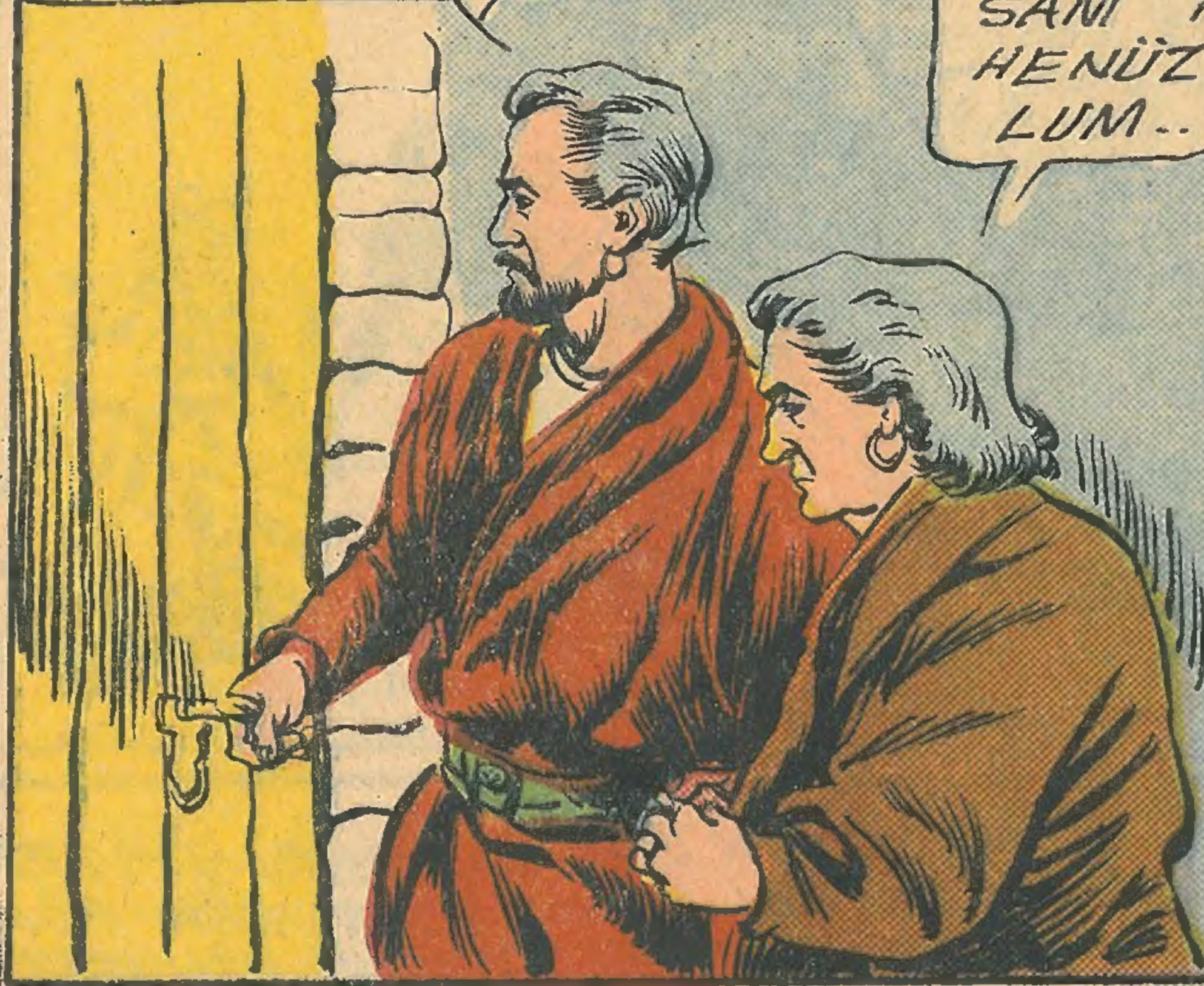
İHTİYAR
RACA EL-
MASA CEVA-
BİNİ YAZDI
KARTALA
VERDİ.
ADAR
ELMASI
BULMAK
İÇİN UÇTU.

BÜ SİRADA BRAMUR LADY KÜRZONUN ODASIN-
DAN ÇIKMASINI BOŞUNA BEKLEDİ. KADIN
PENCEREDEN KAÇMIŞTI.

MERAK EDİYORDUM
NEYE ÇIKMADI..

EĞER ALDANMIYOR-
SANI FELÂKETLER
HENÜZ BİTMEDİ OĞ-
LUM..

BRAMUR KAPINI İTTİ

ANNE İÇERİDE
KİMSE YOK..

BRAMUR DELİ GİBİ ORMA-
NA KOŞTU. SAĞI SOLU ARA-
DI. LADY KÜRZONU BULA-
MADI.

BRAMUR NEDAMET
GETİRMİŞ, TÖVBEKAR
OLMUŞTU. LADY KÜR-
ZONUN BAŞINA BİR
FELÂKET GELMİŞ
OLMASI ADAMI
ÇİLEDEN
ÇIKARMIYORDU.

EY GÜNEŞ
YAK BENİ..
BEN BİR
GÜNAHKÂ-
RIM..

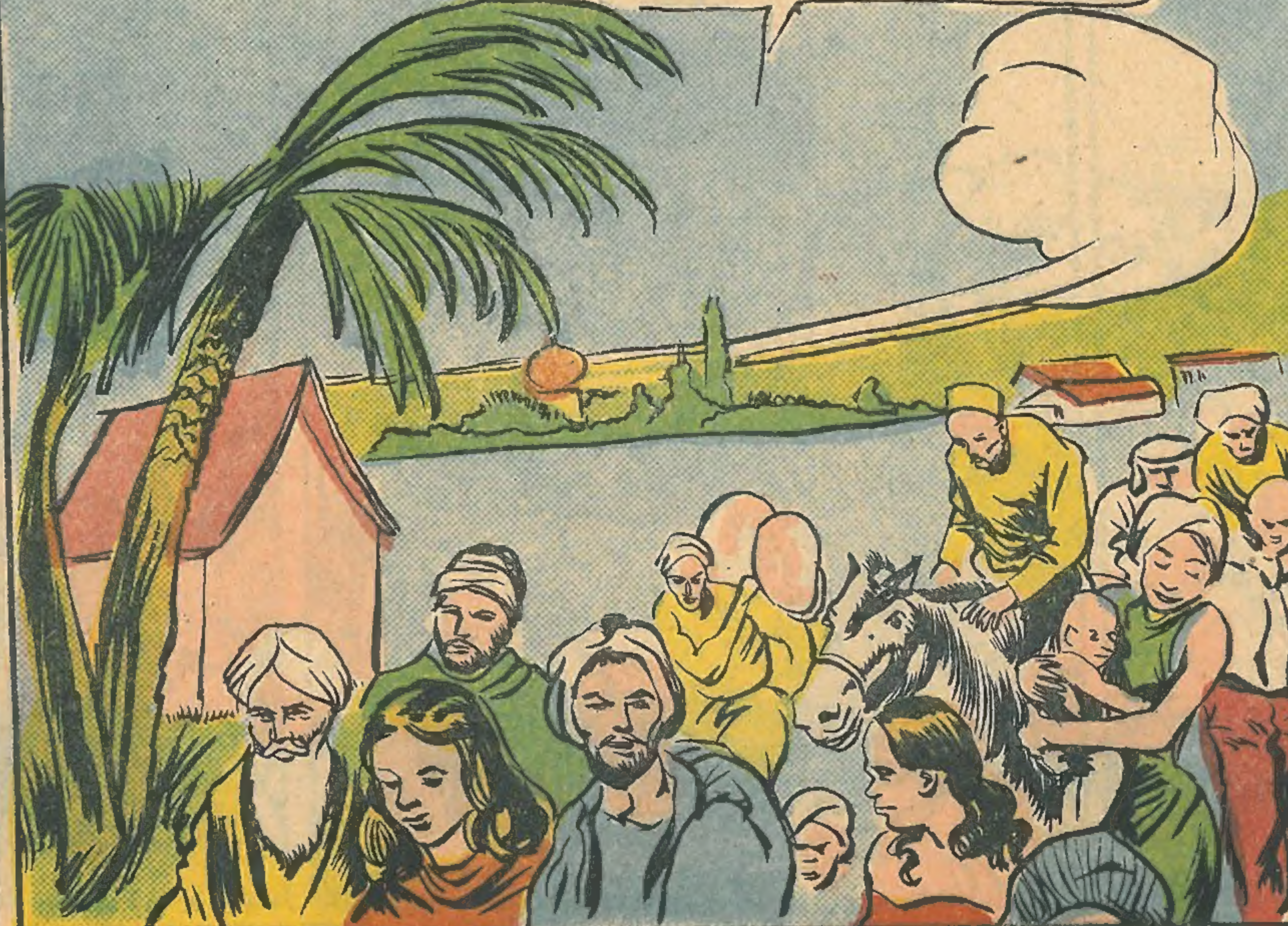
BÜ SİRADA BİR BÜ-
LUT GÜNEŞİ GÖL-
GELEDİ. BÜ, BRA-
MURUN VAZİYESİ-
NİN DAHA BİTME-
DİĞİNİ GÖSTERİYOR-
DU.

157/1

ELMAS, LADY KÜRZONU BULMAK İÇİN KÜZE-
YE DOĞRU GİDERKEN YERLİLER GÜNEY-
DEKİ SİVA TAPINAĞINA TAPINMAĞA GİDİ-
YORLARDI.

BİZE KARTALIN OĞLUNU
YOLLADIĞI İÇİN ALLAHA
DUA EDELİM..

ALLAH ONDAN RAZI OLSUN..
KIZIMIZI, KIZANIMIZI ÇAPUL-
GULARIN ELİNDEN Ö KUR-
TARDI. Ö BİZİM BAŞIMIZA
GEÇSİN..

YERLİLERİN DUALARI YARIDA KALDI. KORKUNÇ BİR FIRTINA ORTALIGI BİR BİRİNE KATTI.

KASIRGANIN ŞİDDETİNDEN AĞAÇLAR YIKILIYOR, YER YERİNDEN OYNUYORDU. BİRDENBİRE HAVA KARARDI.

BU ANI KASIRGA SİVA TAPINAĞINA DUA ETMEĞE GİDEN YERLİLERİ DEHŞETLE DÜŞÜRDÜ. KİMİ BAĞIRIYOR, KİMİ DUA EDİYORDU.

KİYAMET KOPUYOR..

OTURUP ALLAHA YALVARALIM..

YAZIK.. SİVA TAPINAĞINA VARAMIYACAĞIZ..

10/2

TAM BU SIRADA KORKUNÇ BİR BÖĞÜRME DUYULDU. DAĞLARIN BÜTÜN KOCABAŞ HAYVANLARI KASIRGADAN KORKMUŞ ÖNÜNE GELENİ YAKIP YIKIYOR, KIRIP GEÇİRİYORLARDI.

HER ŞİMŞEK ÇARIŞINDA, HER GÖK GÜRLEYİŞİNDE HAYVANLAR BÜSBÜTÜN AZIYORLARDI.

BİRDEN HAYVANLARIN BÖĞÜRMELERİNİ DUYDU.

NE OLUYOR? BU GÜRÜLTÜ NE?

ELMAS YAVAŞ YAVAŞ ŞİMALE DOĞRU YOL ALIYORDU.

BİR TEPEYİ AŞTIĞI ZAMAN FECAATİ GÖRDÜ. ÜRKMÜŞ HAYVANLAR NEREDEYSE SİVA MABEDİNE GİDEN İNSANLARI EZECEKLERDİ.

YETİŞİP KURTARMASAM HALLERİ HARAR

ELMAS BİR SANİYE GECİKMEDEN KAÇANLARIN ÜZERİNE ATILDI.

ÇABUK AHŞAP KÖPRÜYE KAÇIN.. BEN ÖKÜZLERİ OYALARIM.

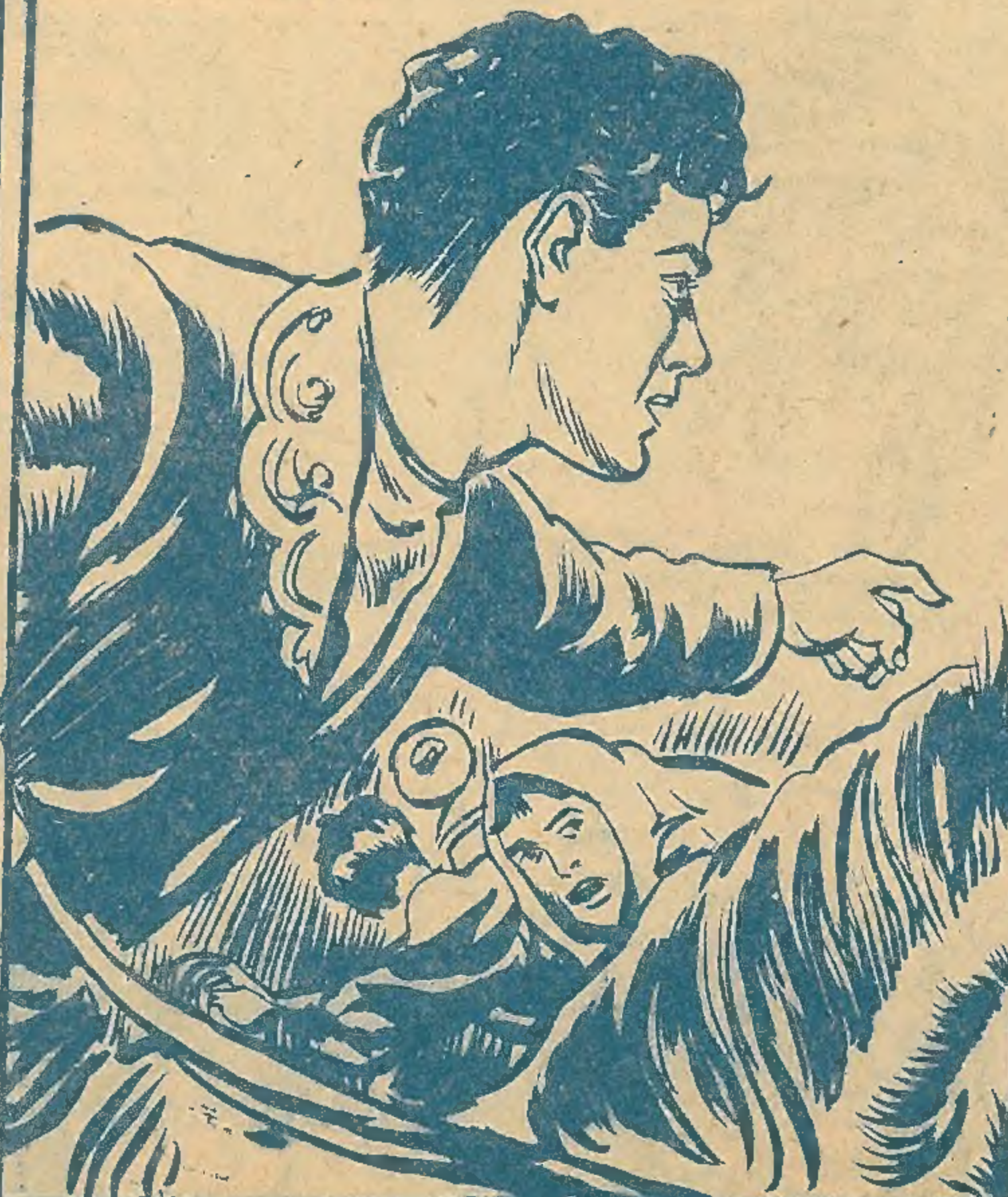
HALK YAKINDA AKAN NEHİRE KURULMUŞ KÖPRÜYE ATILDI.

ONLAR KÖPRÜYÜ GEÇİNCEYE KADAR BU AZGIN HAYVANLARI TUTABİLİRSEM NE ALA.. YOKSA BU SEFER HAPİ YUTTUM..

ARKASI VAR

157/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarı: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 7

Nihayet, kirkpiklerini kaldırarak titrek bir sesle şikâyet etti:

— Ben, ben ne yaptım Yusuf Bey. Benim ne günahım var?

— Asil Prenses, Siz pınar suları kadar saf ve berraksınız. Fakat Bizansta okadar kötü ruh sahibi insan var ki, onların sui halleri yüzünden siz de mahvolabilirsiniz. Düşününüz Prenses, düşününüz ki bu şehirde kardinal şapkası görmeğe, Türk sarığı görmeği tercih ettiklerini söyleyenler, sizin hemşerilerinizdir. Şehrin müdafaası için canla başla çalışanlar arasında, bu işe ayrılan serveti çalanlar da vardır. İmparator Konstantin Dragazes bugün bir kahramanı asker olarak çarpışmağa yemin etmiştir. Fakat onun bu kadar temiz olmıyan bir de mazisi var. Birbirlerinin gözlerine mil çektirenleri, kocalarını adı bir erkeğe feda eden asil kadınları düşününüz. Karşınızda saymağa utandığım öyle iğrenç hâdiseler vardır ki Bizansın felâketini hazırlıyan bunlar olmuştur. Sultan Mehmet değil.

Acı bir sükût salonu kapladı. Genç ve güzel İrenin dimağında uçurumlar açılıyordu, cinnet kasırgaları esiyordu. Bu arada yine kendisini toparladı:

— Bir kiliseye kapanmak, orada bir rahibe olmakla bahsettiğiniz felâketlerden korunabilirim, dedi.

Başını salladım ve:

— Hayır, dedim. 1204 yıllarında, İmparator Aleksi çağında, Haçlıların Bizansı nasıl tahrip ettiklerini hatırlayınız. O zaman kendinde dâşların halkı nasıl doğradığını, bilhassa kiliseleri nasıl soyduklarını düşününüz. Bunlar sözde mutaassıp insanlardı ve yine bu insanlar aynı Panayayı aynı İsayı tanıyorlardı. Buna rağmen belki tarihte eşine rastlanmıyacak bir barbarlıkla ellerinden geleni yaptılar. Sonra siz, bugün kiliselerde neler olup bittiğini de bilmiyorsunuz. Size yarayacak, sizi barındıracak bir köşe olsa bunu hemen tavsiye ederdim. Sonra bu, şehri yavaş yavaş kuşatan ordunun ancak üçte biri Mehmet Beyin askerleridir. Ötekiler yüz binlerce çapulcu gönüllü, sadece yağma, sadece genç kız elde etmek, esir ve para ele geçirmek için bu orduya katılmışlardır. Bunların içinde Rumlar, Lâtinler, İtalyanlar, Almanlar, Venedikliler, Ceneveliler her milletten insanlar var. Burada kendi dindaş ve soydaşlarına karşı sakdırmak istiyen bu insanların kafasında esen cinnet ve hırs sizin gibi bir meleğe merhamet etmiyecektir.

Prenses İren soluk yüzünü ve delirmiş bakışlarını bana çevirdi. Güzel ağzı bir kor parçası gibi yandı, dudakları kıpırdarken sedfli dişleri eflâtunlu, pembeli ufakcik ışıklarla tutuştu:

— Peki ben, ben ne olacağım Yusuf Bey?

Ağır bir sesle:

— Tanrının pâk alınıza neler yazmış olduğunu bilemem, dedim. Fakat ben, eğer Bizans için pek feci olacak olan bu âkibet tecelli ederse, ve yanınızda bulunabilirsem, sizi cismanî her türlü felâketten koruyacağım. Eğer gücüm yetmez ve çılgın bir sürünün ayakları altında kalırsam ki bunu hiç zannetmiyorum, kurtuluşunuz muhakkaktır.

— Devletiniz ve beyiniz için bir şeref ve şan hazırlıyacak olan bu savaşta sizi bir âsi, bir düşman olarak öldürmiyecekler mi?

— Bir Türk askeri elbisesi tedarik edeceğim. Ve bu çeşit savaşlarda olduğu gibi bu binaya

ediyorum.

— Size teşekkür ederim. Fakat Bizanssız bir kurtuluş ölümünden beterdir.

— Asil Prenses. Size bu kadar Güzel Türkçe öğretmiş olmalarının sebebini düşününüz. Sizi de Türk beylerden birisi için hazırlamıyorlar mı? Osman oğullarının hükümdarlarına mütemadiyen en güzel kızları vererek onlarla yakınlık tesisine çalışmadılar mı? Şu halde sizin Bizansı sevdiğiniz kadar Bizanslılar sizi sevmiyorlar. Sizin gibi en güzel kızları bir siyaset oyuncuğu olarak saklıyorlar. Bizans mahvolabilir, fakat yaşamak sizin hakkınızdır. Her şeyin

— Peki, ebn ne olacağım Yusuf Bey?

kendi işaretimi, kendi bayrağıma çekeceğim. O zaman hiçbir kul buraya ayak atamıyacaktır. Yeniçeriler bu usule çok riayet ederler. İlk davranan ele geçirdiğine sahip olur.

— Siz, siz kimsiniz Yusuf Bey?

— Yüksek himaye ve merhametinizle sağ kalmış bir esir.

İren şiddetle itiraz etti:

— Hayır, her şeye derin bir vukufu olduğunu gördüğüm siz, çok mükemmel bir silâhşor, iyi okutulmuş bir ailenin evlâdısınız. Siz elbette bir beyin oğlusunuz.

— Sizin için sadece bir esir Yusuf. Beni daha fazla isticvap etmemek lütfunu sizden beklerim asil Prenses. Hayatınıza ve iffetinize sağ kaldığım kadar tekeffül

sahibi olan Tanrıyı düşününüz, onun isteklerine karşı gelmeyiniz..

Korku, dehşet, yalnızlık içinde bunalmış olan İren yüksek sesle:

— Onun isteklerine, onun iradesine hiçbir zaman karşı gelmedim ve gelmiyeceğim, dedi.

Paleolog hanedanından gelen, ve siyasi dalavereden nefret ettiği için münzevi bir hayat geçiren İren, bir anahk Konstantin tarafından zevce olarak ta düşünülmüş, fakat, sonradan onu Türk beylerine vermek fikri daha menfaate uygun gelmişti. Konstantinin kendisine karşı hususî bir muhabbeti olduğu Bizansta bir masal gibi söyleniyordu.

Ondan ayrılarak yeniden şehre gittim. Bizansı kuşatan ordu git-tikçe yaklaşıyor, artıyor, siperler

kazmak ve toprak yerleştirmekle meşgul oluyordu. Çok çetin bir savaş mukadderdi. Şehirde yiyecek ve giyecek tahdit edilmişti. İmparatorun paralı askerlerinden gayrisi yemeklerini evlerinde yiyor, bir aralık allelerini görüyor ve yine müdafaâ hatlarına koşuyorlardı.

Bir ölüm havasının estiği caddeler, yollar canla, başla dövüşmeğe azmedenlerle douydu.

Ne bulursam alıyordum ve konağa getiriyordum. Ben de kendi hesabıma bir müdafaâ ve savaşa hazırlanıyordum. Aradığım gibi bir Türk elbisesi bulmakta, bazı silâhlar ele geçirmekte hiç te güçlük çekmedim. Paraşını verdikten sonra bu bedbaht şehirde bir imparatorluk elbisesi bile tedarik edilebiliyordu.

Nisanın üçüncü gecesi idi. Konağın altındaki odamda, başım ellerim arasında düşünüyordum. Olga bana yemek getirdi. Mumun titrek ışığında karşımda duran bu kıza teşekkür ettim. Fakat o hemen gitmedi. Son zamanlarda yanımda fazla kalmak için bahaneler buluyordu.

İrenden ancak bir iki yaş küçük olan bu Rum kıza, o gece pek müteheyyiçti. Yanıma oturdu. Belki kendisinden daha iyi Rumca bildiğim halde bana Türkçe olarak:

— Yusuf, dedi. Bana sen öldürecek. Ne zaman Türkler geliyor burda. İstiyor kessinler bana. Sen bırakmıyor beni.

— Böyle şeyler düşünme Olga.

— İstiyorum bana sen öldürecek. Alacak kucakta beni. Sonra öpecek.

Kız birdenbire hıçkırıqlarla ağlamağa başladı. Benim için böyle iki ateş arasında kalmak pek fecidi. Fakat kızın sadece bir korku ile hareket etmediğini hemen anladım. Kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme bırakarak dakikalarca hıçkırıktan sonra yüzünü yüzüme çevirdi:

— Öp bana Yusuf.

Alnından öptüm. O bana dudaklarıyla ve pek büyük bir hırsla mukabele ettikten sonra çılgın gibi haykırdı:

— Ben sana çok seviyor Yusuf.

Kolları ateşten bir halkaydı. Dudaklarına konan ağzı ateşten farksızdı. Mâni olmak istedim. Bütün ateşle, bütün hırsı ve genç kollarının kuvvetiyle karşı gelerek ve yine ana dilimle hitap ederek:

— Öldür bana Yusuf, dedi. Öldür bana.

— Olga herkesin kiliselerde ağladığı böyle bir gecede, sen ne yapıyorsun?

— Ben sana seviyor. Allah istemiş böyle.

Ve birden dizlerime kadar inerek orada can verircesine inlemeğe başladı:

— Ben sana seviyor Yusuf. Ben sana seviyor. Öldür bana. Kes bana. Kopart burda benim yürek. İstemiyor sen bana. Öldür bana.

Ellerimi yüreğinin üstüne, göğsünün en güzel yerine çekiyor ve ateş gibi yanan cildine parmaklarını gömmemi istiyordu:

— Ah Yusuf. Öldür bana.

İrene karşı duyduğum kanaatkâr ve kalbî aşka mukabil bu bedava vücut, bu çılgın kız beni ihtiraslara çekiyordu. Onu düşündüm ve:

— İren, dedim. Prenses seni böyle görürse..

Şiddetle ağlayarak:

— İsterim gelsin burda Panaya, dedi. Ben istemez yaşamak. Ne zaman öleceğim. Bağırarak kemikler Yusuf ben sana sever..

(Arkası var)

MADRAS ATMACA REİSİ ÇEVİRDİ
SURAYA BAK AZİZİM..
TOPLARINI BİZE ÇE-
VİRMİŞ MÜKEMMEL
BİR GEMİ.

GÖRDÜM.

BU HURDAYLA
ONA NASIL
KARŞI KO
YACAĞIZ

HAKİKATEN
MESELE
ŞATALLA
ŞIYOR.

ARTIK BENİM MESLEK
HAYATIM SONA ERDİ
REİS. BU GECE KEŞK.
BATSAYDIK DAHA İYİDİ.
ASILMAK HİÇ TE.
HOŞ BİRŞEY DEĞİL.

SENİ
ASACAK
DAHA
İSMAR
LANMA
DI

94

ADALAR KRALİÇESİ

UFUKTAKİ GEMİYİ
GÖRDÜNÜZ MÜ
REİS?

GÖRDÜM

İNŞALLAH GÖR-
DÜĞÜM HAYAL
DEĞİLDİR.
O GEMİ
BİZE AİT ..

BİR GEMİ
SAHİBİ OL-
DUGUNUZU
BİLMİYOR-
DUM.

O
GEMİ ASOR ADALARI-
NA, CONTRANOYA, BANA
SANA AİT BİR GEMİ
AH NE DEDIĞİMİ
BİLMİYORUM.

DURUN
İYİCE
BAKAYIM
HELE.

REİS HAYRET ÇİĞLİĞİ ATTI.

HAKKINIZ
VARMİŞ.. BİZİN
BAYRAĞIMIZ ..

SEVİNÇ-
TEN OYNA-
MAMA MÜ-
SADE
EDER
MİSİNİZ?

KATİYEN.. HATTA ÜZÜLMÜŞ
VE ÜRKMÜŞ BİR HAL TAKININ
ŞU MADRASA
BİR OYUN
OYNAMAK
İSTİYORUM

PEKİ.. DEDİ.
GİNİ YAPACA-
ĞIM..

ATMACA REİS MADRASA
YAKLAŞTI

BETİN BEN-
ZİN ATMIŞ..
NEDEN KDR.
KUYORSUN
SANKİ.

BUNU SEN
SÖYLÜYÖR
SUN HA?

TABİİ BEN SÖYLÜYÖRÜM YA.. EĞER
O GEMİYİ ZAPTEDECEK SANA BİR
OLURSAM KORSANLIK İLÂH GÖZÜ
TAN+ VAZ GEÇER
MİSİN ?

İLÂH GÖZÜ
İLE BAKAR
BİR DEDIĞİ.
Nİ İKİ ET.
MEM.

ÖYLEYSE A.
DANLARINI ÇA.
ĞIR. HÜCUMA
HAZIR OL..

YOKSA Nİ-
YETİN BİZİ
ŞİŞE DİZ.
DİRTMEK
Mİ?

SEN BOŞ LÂFLARI
BIRAK BENİM DEDIĞİ.
Mİ DİNLE.. ÖĞLEYE
HEPİMİZ YEMEĞİ O GE-
MİDE YİYECEĞİZ.

Kaymakam Bey

Yazan
F. Demirey

Ne yapın? Yaylı yolda kırılıp kalınca, yayan yapıldak, Allahın dağında taban teperken arkasından gelen bir müteahhidin otomobilini durdurmuş ve binmişti.

Otomobil boştu. Kimbilir nereye ve ne için gidiyordu. Raşit şoförü ikna edebilmek için:

— Ben kasabanın kaymakamıyım, demişti.

Sen misin böyle diyen. Şoförde bir iltifat, bir iltifat. Gözden çıkarttığı beş kâğıdı almak şöyle dursun, kasabaya varır varmaz jandarmaya koşmuştu:

— Hey, uyuma, Kaymakam Beyi getirdim. Nah işte, arabadan iniyor.

Meğer o günlerde kasabaya yeni bir kaymakam bekleniyormuş. Raşit kahvelerden birisine girip, yola devam etmek için bir vasıta aramağa yeltenirken Malmüdüründen hâkime, jandarma kumandanına kadar ne kadar kasaba ileri geleni varsa sardılar etrafını:

— Hoş geldiniz beyefendi, Cenabıhak sizin için de kasabamız için de mutlu etsin. Buyurunuz efendim, buyurunuz.

Şaşkına dönen adamcağızın boğazı tıkanmış, şoföre attığı yalanın böyle bir akıbet doğurduğunu görünce aklı başından gitmişti.

Fakat onun kim olduğunu ne bilsinler. Haydi Malmüdürünün evine. Derken ne kadar memur, zengin varsa tebrike geldi:

— Safa geldiniz efendim, hoş

geldiniz efendim. Bendeniz tahrirat kâtibî Rasım...

— Bendeniz kasabanın eskilerinden erzak müteahhidi İbrahim.

— Bendeniz Ziraat Bankası şefi Cavit...

Biçare adam ağzını açacak vakit bulamıyor, deli oluyor, bu kadar kişi içinde hakikati nasıl söyleceğini düşünürken hafakanlar boğuyor, buram buram terliyor, etrafına melûl melûl bakıyordu.

Zahir eski kaymakam memurların gözlerini pek yıldırılmış, aksi ve sertçe bir adammış, bu yeni gelenin gözüne girmek, ilk ağıza teveccühünü kazanmak için ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Zaten Malmüdürü aslen zengin bir adammış. Evinde pufla döşekler, baklavasından kuzu çevirmesine kadar her şey hazırlanmış. Raşitçik izzet ikram donatılan sofraya oturuldu. Kasabanın garabı da meşhurmüş. Zenginlerden birisi mahzeninden binlikler getirmiş:

— Çeşnisine bakınız Beyefendi, belki memnun kalırsınız.

Mukaddemesiyle adamcağıza üstüste bir iki bardak dayadılar. Dünyayı başka türlü görmeğe başladı. Kendi kendisine:

— Ulan Raşit, öyle de battır böyle de. Bir günün kaymakamlığı kaymakamlıktır, dedi.

Derken başladı etrafına iltifatlara:

— Beyefendi, siz de buyurun, efendim siz pek geride kalmışsınız. Jandarma kumandanı bey kardeşim, rica ederim şöyle buyurun.

Bu yeni kaymakam ne de mütefit ve babacan adam. Etraftakileri bir sevinç, bir neşedir sardı. Derken bu sevinç bütün kasabaya yayıldı. Malmüdürünün köşkünün önüne halk birikti. İlle kaymakam beyin yüzünü görecekler.

Adamcağız çıktı balkona. Alkışlar, yaşa sesleri her tarafı doluruyor, kadın, erkek, genç, ihtiyar, çocuk çocuk kaynaşıyorlardı.

— Muhterem kasabalılar, dedi. Sevgili vatandaşlarım. İltifat ve teveccühünüze minnettarım. Bu benim hayatımda en mesut bir gündür. Ne

yapacağımı, size ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Allahın sevgili ve iyi yürekli kulları sizi can ve yürekten selâmlarken hakkımda mürüvvetli, şefkatli olmanızı dilerim. Fakat biraz sonra bu sözlerimdeki hakiki mânayı anladığınız zaman...

Ağzından baklayı çıkartmadı. Başı dönüyordu. Gözleri yaşarmıştı. Malmüdürü:

— Sevgili hemşerilerim, diye haykırdı. Kaymakam bey sevinç ve rikkatinden ağlıyorlar. Kendileri yol yorgunudur. Dağın, bundan sonra huzuru kalb ve emniyetle yaşayacaksınız. Allah bize büyük kalbli, melek gibi bir kaymakam nasip etti.

Yaşa, var ol, sesleri, alkışlar arasında halk dağılırken kasaba erkânı kaymakamı koltuklayıp içeriye aldılar. Kekeliyen adamcağız:

— Arkadaşlar ben sizin kaymakamınız değilim, diyecek oldu. Malmüdürü haykırdı:

— Ömrünüze bereket Beyefendi. Siz bir kaymakam değil, fakat bizim için tevazuun timsali, insanlığın en büyük nümunesisiniz.

Vakit vakit sancılanmış gibi (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

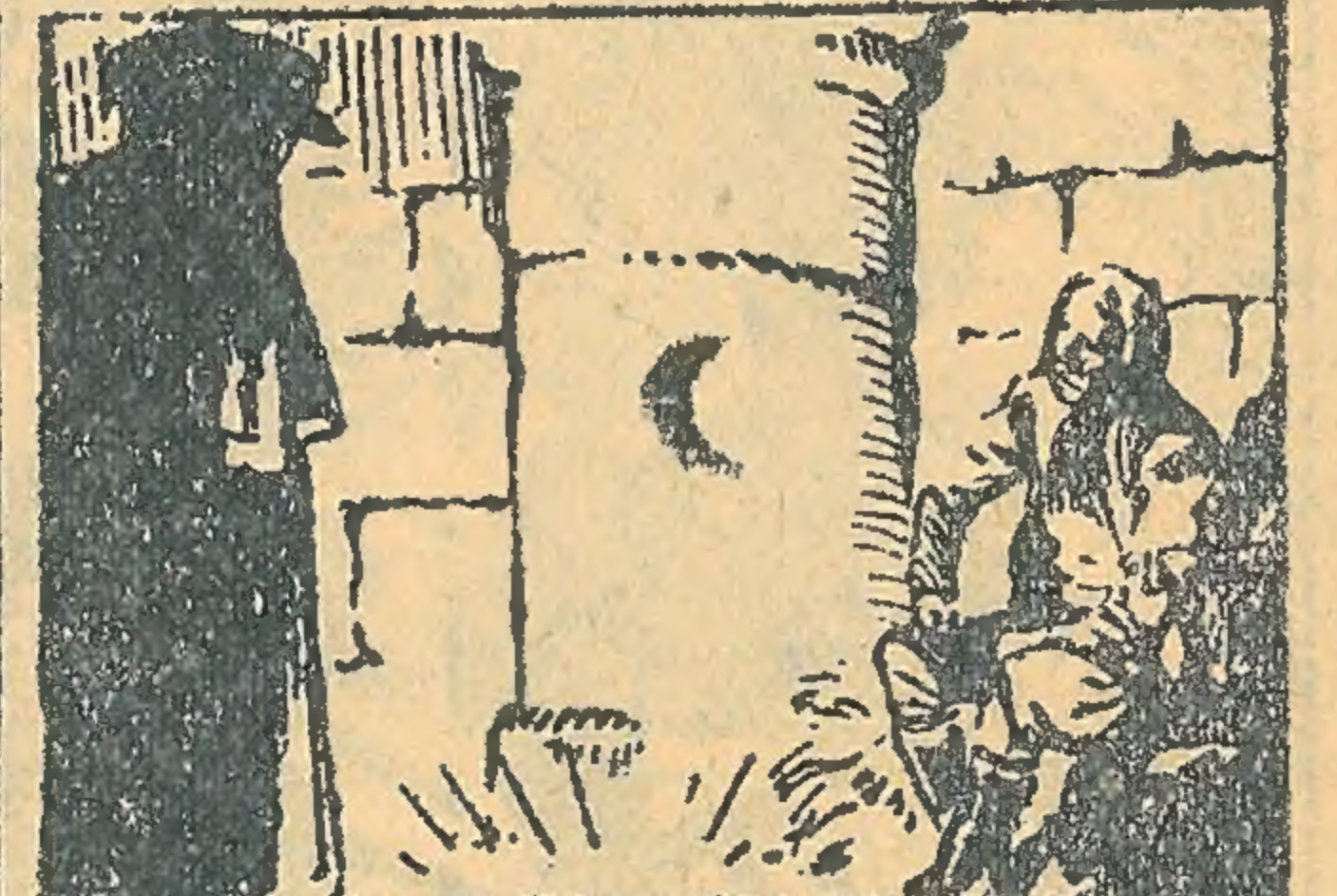
54

KAPİYİ AĞIN
GAUVAIN İÇERİ GİRİNCE LAN-
TÖNAKİ BEKLİYEN NÖBETÇİ-
LER AYAGA KALKTILAR, SELÂM
DURDULAR. GAUVAIN EMİR
VERDİ.

GAUVAIN MARKİ'NİN HAP-
SEDİLDİĞİ ODAYA GİRDİ.
KAPI ARKASINDAN KA-
PANDI.

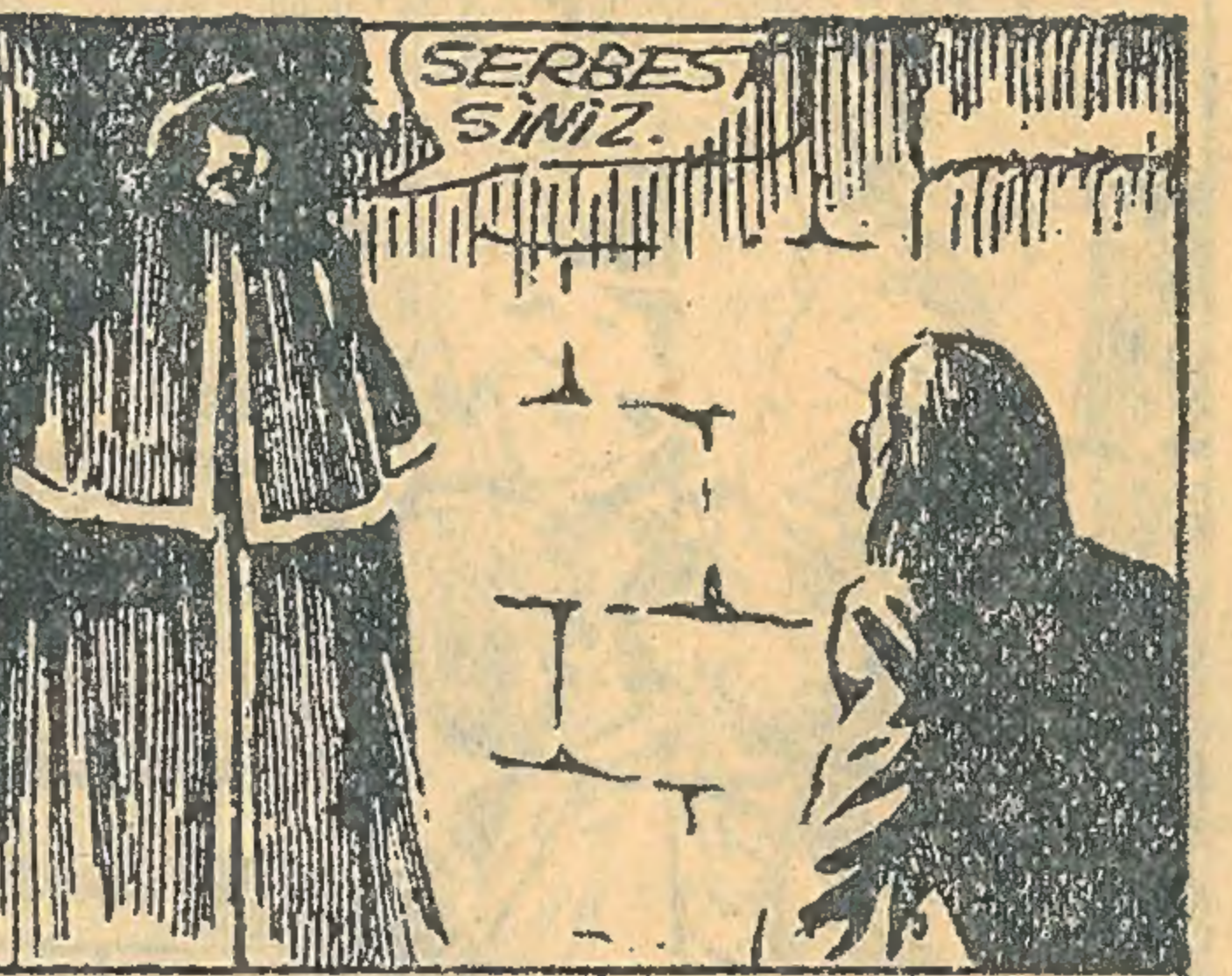
MARKİ KAPI GÜRÜLTÜSÜ-
NE BAŞINI KALDIRDI. BÜSİ-
RADA VERDEKİ İŞİK İKİ A-
DAMIN DA YÜZÜNÜ AYDIN-
LATTI.

OO.. BONJÜR SAYIN
KOMUTANIM.. SENE-
LERDİR YÜZÜNÜZÜ
GÖREMEDİK.. SENİ
HANGİ RÜZ.
GARATTI..

İYİ Kİ GELDİN.. CAN SIKIN-
TISINDAN PATLIYORDUM.
BENİ NE BEKLETİYORSU-
NUZ.. HARP DİVANI, SORGU
SUAL.. NE ZORUNUZA.. KUR-
ŞUNADIZIN GEÇSİN
GİTSİN

SERBEST
SİNİZ.
MARKİ SİNİRLİ SİNİRLİ SÖYLE-
NECEK Tİ. FAKAT GAUVAIN UNUMA
DİĞİ BİR CÜMLE SARFETTİ.

GAUVAIN BAŞKA HİÇBİR ŞEY
SÖYLEMEDEN HARMANİYE-
SİNİ ÇIKARDI, LAN TÖNAKA
GİYDİRDİ.

NE YAP-
YOR-
SUN?
TEGMEN..
KAPİYİ AÇ

KAPİYİ ÜSTÜ-
ME KAPA-
YIVER..
KAPI AÇILDI. GAUVAIN
MARKİ'Yİ DIŞARI İTTİ.

MARKİ NE YAPTIĞINI BİLE-
MEDEN İTAAAT ETTİ. 157

GEÇENİN KARANLIĞINDA, KİM-
SE BU ÇIKANIN GAUVAIN
OLMADIĞINI FARKEDEMEDİ.
LANTÖNAK YÜRÜDÜ GİTTİ.

AMAN AL-
LAHIM..
MARKİ BAŞINA GELEN-
LERE İNANAMIYORDU.
DIŞARI ÇIKTI. BİR AN
DÜŞÜNDÜ..
ARKASI VAR.

GENÇ DENİZCİ SESSİZ
CE KARANLIK SULARA
GÖMÜLDÜ. YÜZEREK KING
RİŞARA GİDECEK Tİ.

KORSANLAR KRALI No: 8

KING RİŞAR İLERİ
SİYAH BİR HAYALE
GİBİ DURUYORDU.
SİS İÇİNDE ARA
SIRA ATILAN HAVAYI
FİŞEKLER GÖZE GİR
YORDU.

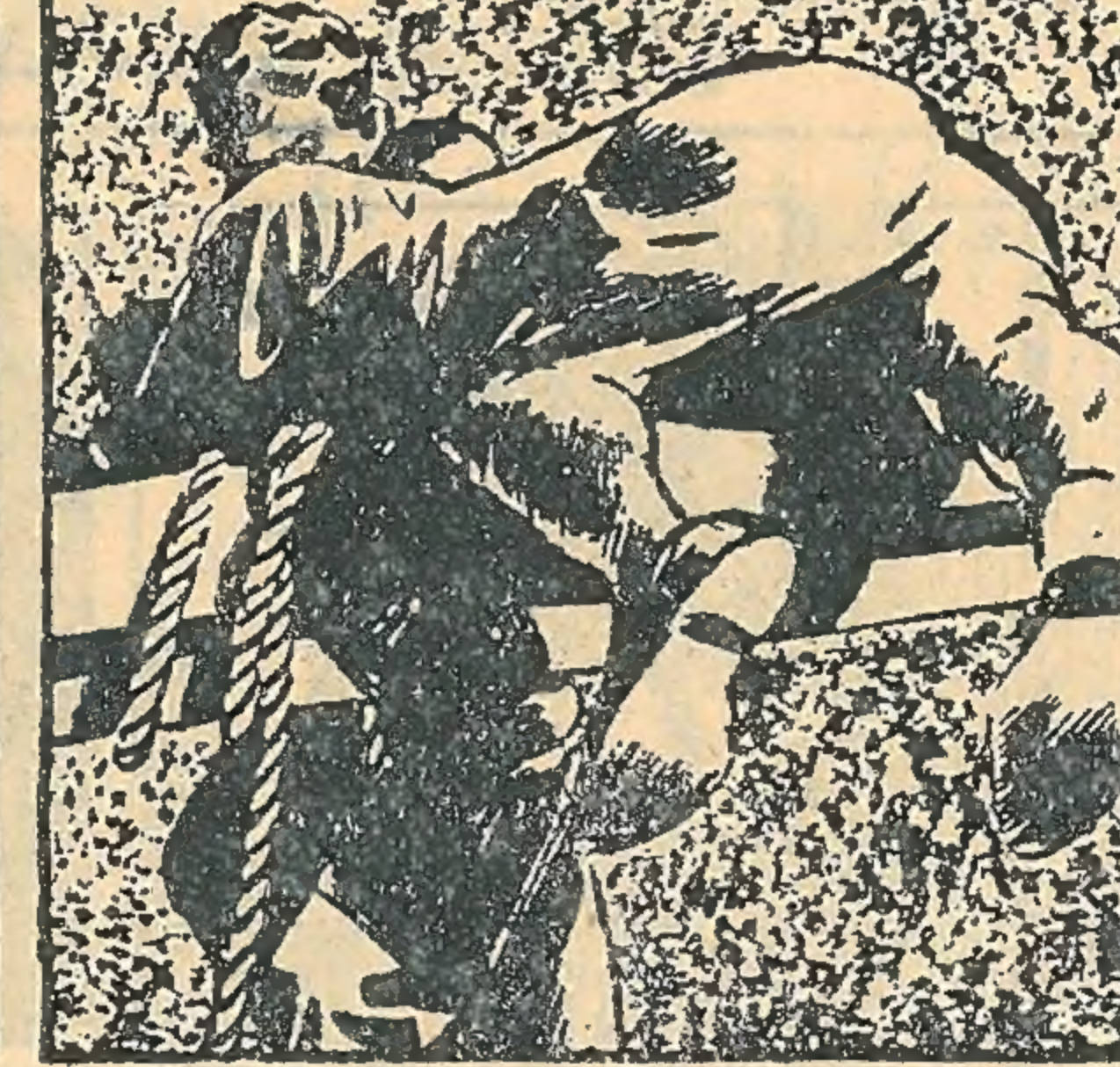
KING RİŞARDA İKİ NÖBETÇİ
VARDI. SIKINTILARINI GİDER
MEK İÇİN ARASIRA CİN İÇİYOR
LARDI. FAKAT KULAKLARI TETİKTEYDİ.

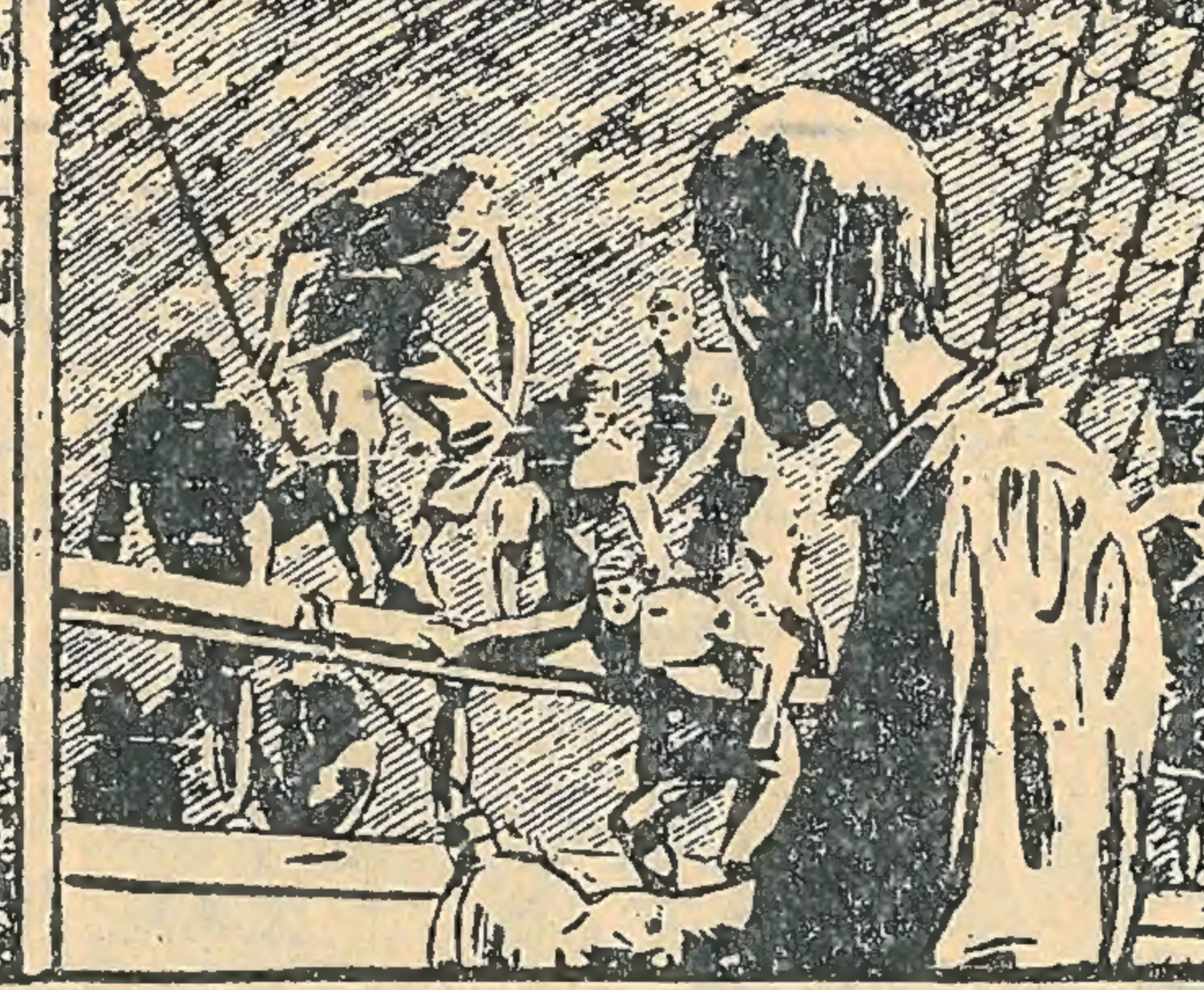
DENİZ OYNUYOR.. ŞEYTAN
SUSAMIŞ.. GEL İÇELİM..

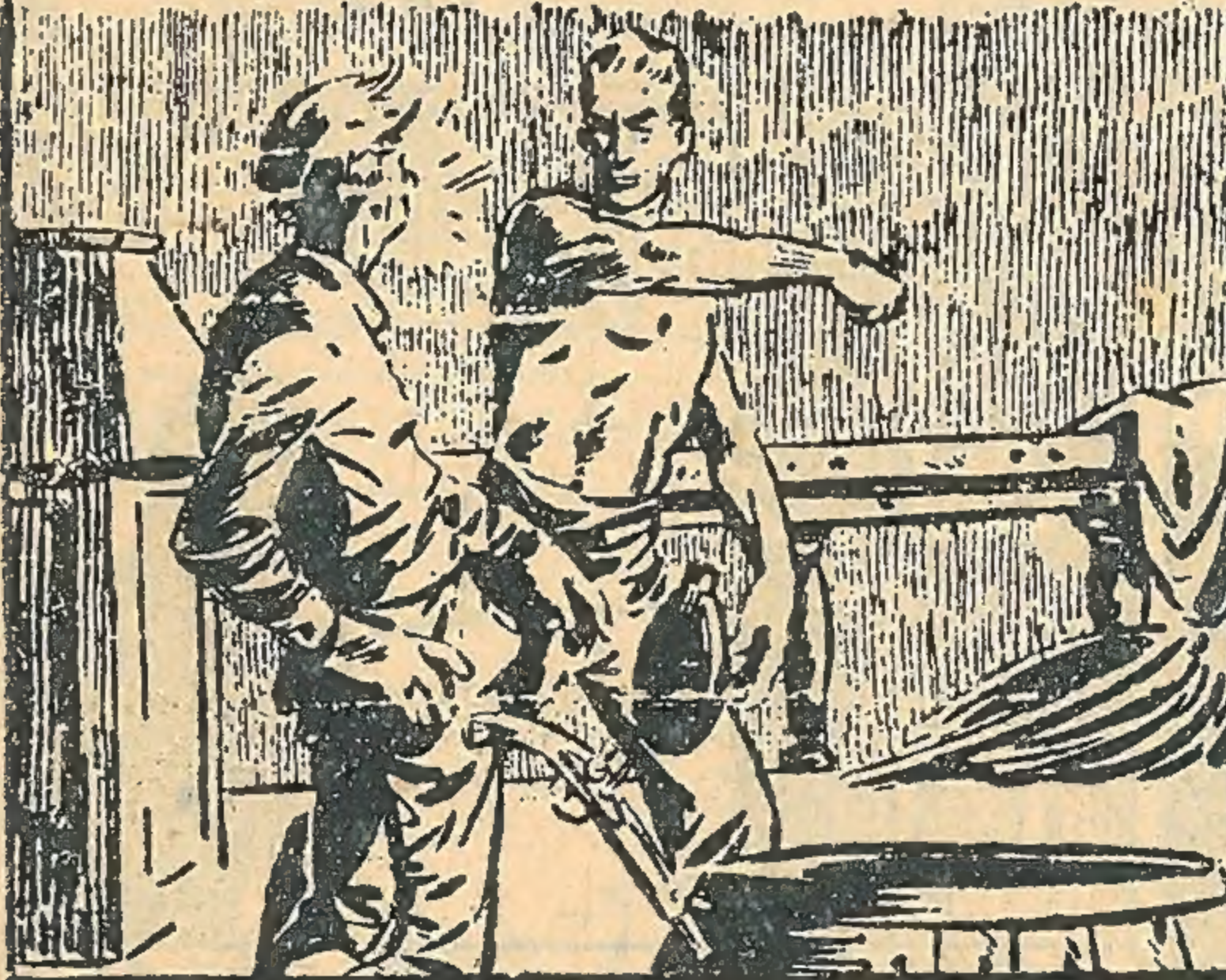
FAKAT ŞEYTAN ORADA DE
GİL GÜVERTEDEYDİ. NÖBET
ÇİYİ GİK DEMEDEN YERE
SERDİ.

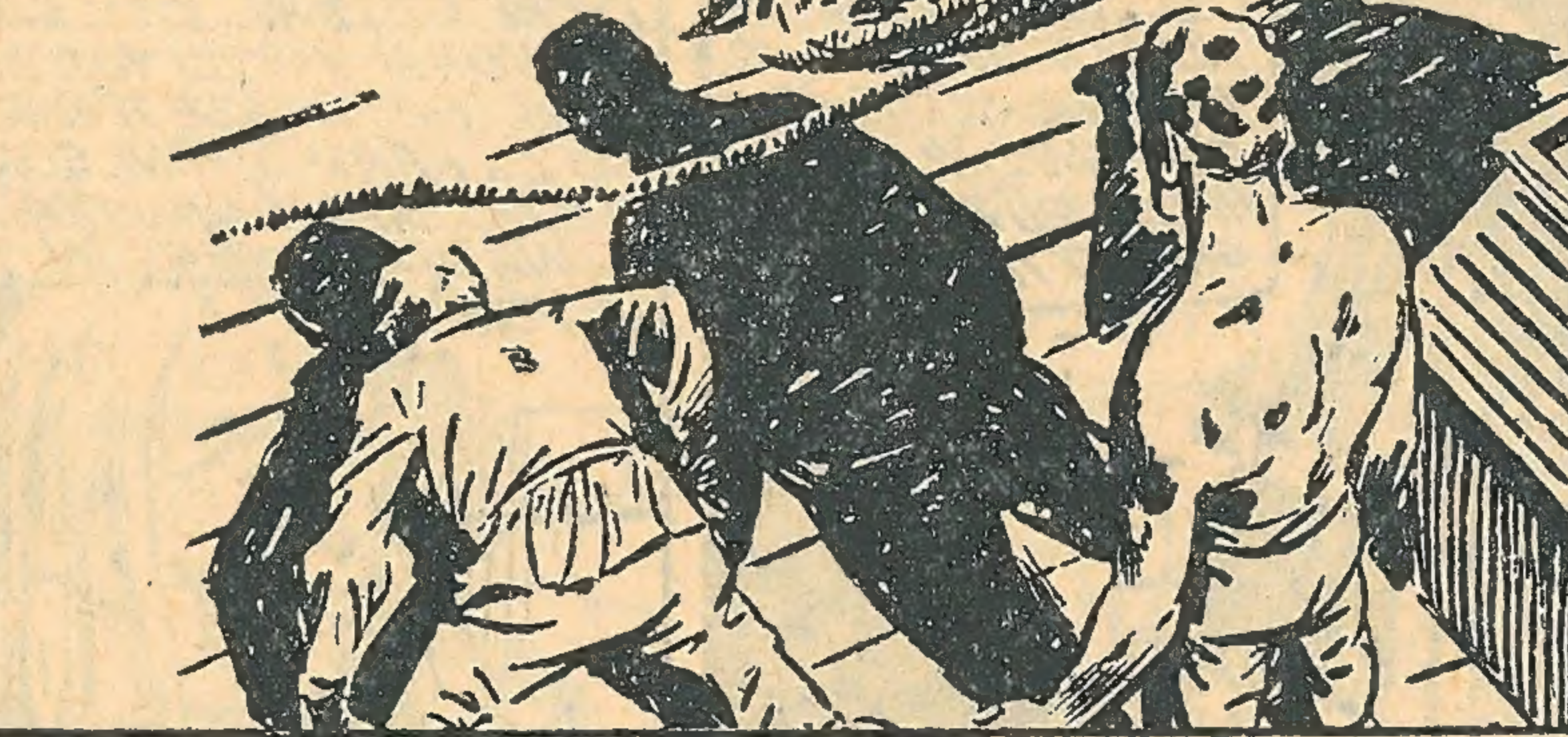
ÖTEKİ NÖBETÇİ CİN'İN VERDİ
Gİ SARHOŞLUK İÇİNDE ON ON
BEŞ ŞEYTANIN GEMİYE HÜCUM
ETTİĞİNİ GÖRDÜ.

ŞÜPHELENDİ. TABANCASINI ÇEKTİ.
FAKAT GENESİNE YEDİĞİ BİR
YUMRUK HERİFİ YERE SERDİ.

YARI SARHOŞ, YARI
BAYGIN VERDE HO
MURDANMAYA BAŞ
LADI.

HESABINIZI SONRA
GÖRÜRSÜNZ PEK
SAYIN BAYIM..

JOHN BULL'UN
OĞLU BU ANI HÜ
CUM KARŞISINDA
KIZARDI MO
RARDI.

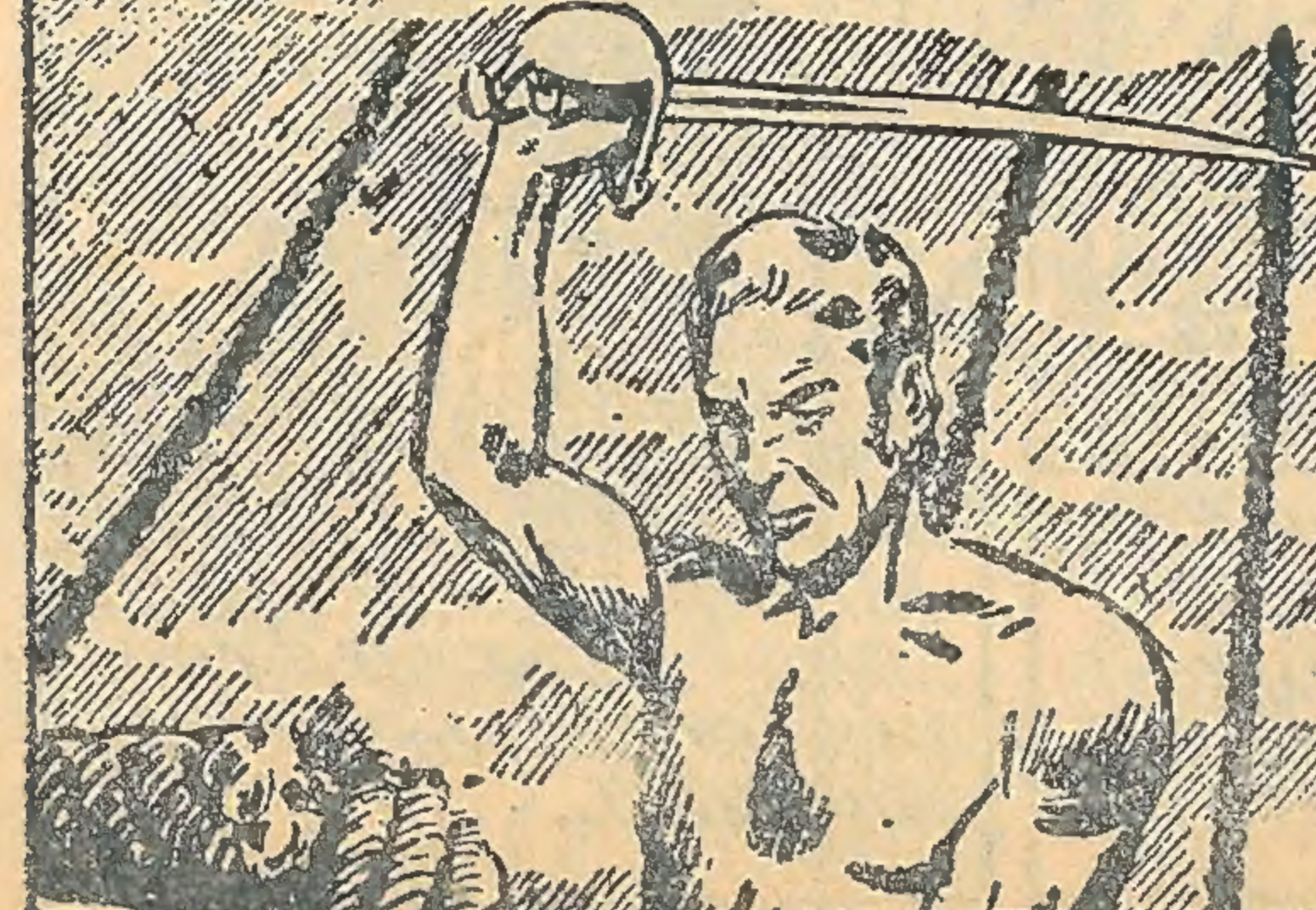

KRALINIZ SİZİ BİRAZ DA
HA BEKLEYİVERSİN NE ÇIKAR
KAPINI ÜSTÜNEZ KİLİTLİYECE
GİM GİK DEMEYİN HA..

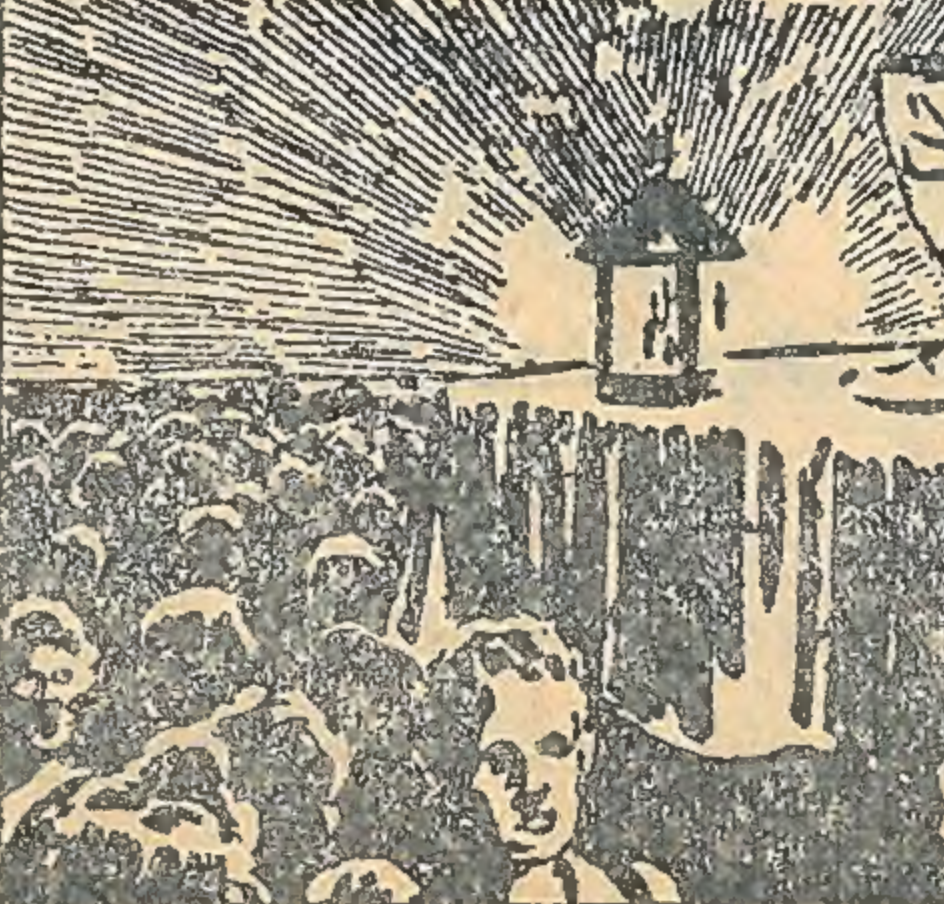

İYİ Kİ
ZİNCİRLE
BAĞLI DEĞİL

KORSANLAR KING
RİŞARI DUBALARA
BAĞLIYAN HALAT
LARI KESTİLER.

BU SIRADA LONDRA
EĞLENCE İÇİNDE
ÇALKANIYORDU.
GENÇ İHTİYAR KA
DİN ERKEK SO
RAKLARA DÖKÜLMÜŞTÜ.

KORSANLAR
KRALI, LONDRA
YA, ZENGİN BİR
YÜKLE HİNT
TEN GELEN
"KING RİŞAR"
ADLI GEMİYİ
KAÇIRMAK
İSTİYORDU.

157

ARKASI VAR

KAYMAKAM BEY

(13. sayfadan devam)

davranan adamcağızın etrafında pervane oluyor:

— Şarap mı emrettiniz?

Diye yeni bir ikramda bulunuyor, ağzını açtırmıyor, kolunu kıpırdatmıyorlardı.

O şaşkınlık, o huzursuzluk içinde içtikleri başına vurdu. Malmüdü-rünün pufu döşekler serili misafir odasına taşıdılar. Sineğini kovmak için de başına tahrirat kâtibini bıraktılar.

Hemen aynı dakikalarda vilâyetin otomobili ile kaymakamlık binasına gelen genç ve asabi yüzlü bir adam etrafına dudak bükerek fosur fosur sigara içen bir odacıyı yaklaştı:

Yerli odacıya sokularak sordu:

— Bugün nedir kuzum Allahın seversen.

— Bugün günlerden Salı günüm Bilmiyon mu?

— Salı olduğunu biliyorum onun için soruyorum. Memurlar nerede?

— Casabanın yeni gaymahı geldi de onu ağırliyerler.

— Yeni kaymakam mı? A buranın kaymakamı benim.

Odacı kahkahayı bastı. Eli tersiyle karşısındakini kakaladı:

— Zekleneyin mu sen ber ilen soyha. Get şuradan.

SİYAH PELERLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

yerinin şehrin duvarları dışı olduğunu öğrendi. Mukaddes renin kan akıtmadığını bil halde burasını nasıl adalet se si olarak düşünmüştü??? Ger cevap vermedi. Başka bir za olsaydı adamın bu sözlerine kabalarla gülerdi.

Alay yaklaşıyordu. Sir Ge sağa, sola bakarak buradan k lacak ve baş enkizisyoncuya şacak bir fırsat arıyordu. meydanlığa girmişti. Başda hebin, siyahlar giyinmiş, mı adamları yürüyordu. Ağır ve adımlarla ilerileyerek tribün diler ve orada vaziyet aldılar ların arkasından ilhiler o rak, ilâhiciler meydana dahil. Bir müddet sonra elinde e yon bayrağı olduğu halde t miniken papazı göründü. rağın üstünde merhamet ve timsali bir zeytin dalı ile kı sıyrılmış bir kılıcın arasında hebin yeşil çamı vardı. On gında ve solunda, üçer 1 takip ettiği mezhebin iler iki şahsiyeti yürüyor ve son müştên hac işlemeli mar ikişer, ikişer yürüyen geliyordu. Daha arkada at yine ikişer ikişer elli tilya asilzadesi geliyordu. üstüne siyah kadife örtüle miş, kendileri de altın z mücevherlerinin parıldadı yahlar giyinmişlerdir. Bir merasiminde imişler gibi hareketsizlik içinde geçtil

(Ark

BİN BİR ROMAN

Her hafta cırtamba günlük 25 kuruş

vikaye ve aman ve aman med

ADRES: URKI URKIYE Y

Ankara cad. No. cad. No. 366

ABONE: Yıllık 50 Yıllık 50 Yıllık

6 aylık 25 25

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

Yazar: YAHŞİN BİRAHİN DEA

ALNIMIN

YAZISI

BİRAZ SONRA PRENS İŞARET VERDİ VE ATLADI. PEŞİNDEN BEN DE KENDİMİ KAMYONDAN AŞAĞI BIRAKTIM. KALPLERİMİZDE TAŞAN SEVİNCİ ACI BİR DÜDÜK SESİ GÖLGELEDİ. KAÇTIĞIMIZI FARKETMİŞLERDİ.

İHTİYAR GARDİYANI BULDULAR.. TALİH-SİZLİĞE BAK..

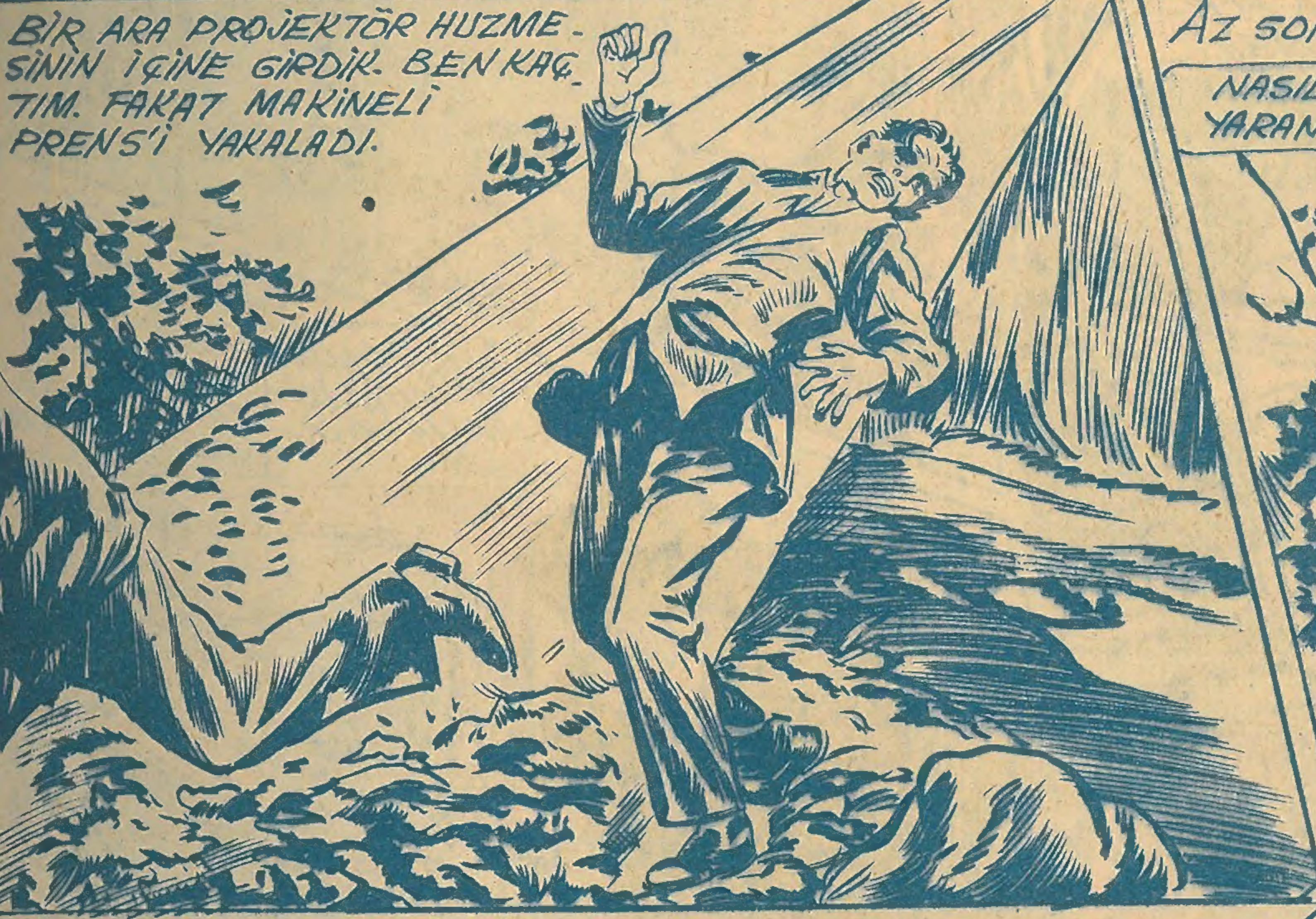
23/1

PROJEKTÖRLER BİR ANDA ORTALIĞI SÜNDÜZE ÇEVİRDİLER. GECENİN SESSİZLİĞİ İÇİNDE BİR MAKİNELİ TÜFEK SESİ BİZİ DEHŞETE DÜŞÜRDÜ.

BİR ARA PROJEKTÖR HUZMESİNİN İÇİNE GİRDİK. BEN KAÇTIM. FAKAT MAKİNELİ PRENS'İ YAKALADI.

AZ SONRA PRENSİN YANINA SÜRÜNEREK GİTTİM.

NASILSIN PRENS.. YARAN AĞIR MI?

HAPİ YUTTUM.. SEN ENAYİLİK ETME TÜYMENE BAK..

PRENSİN GÖMLEĞİ KAN İÇİNDEYDİ. BİR ÇOCUĞUN UYUMASI GİBİ MASUM BİR YÜZLE KUÇAĞIMDA.

HAYIR.. HAYIR.. SEN ÖLME.. BENİ YALNIZ BIRAKMA..

SON BİR GAYRET DAHA SARFETTİ. SONRA... SUSTU... YÜZÜNDE İZTIRAP VE ÜMİTSİZLİK OKUNUYORDU.

PRENS... PRENS... ÖLDÜ.. SENİ UNUTMIYACAĞIM..

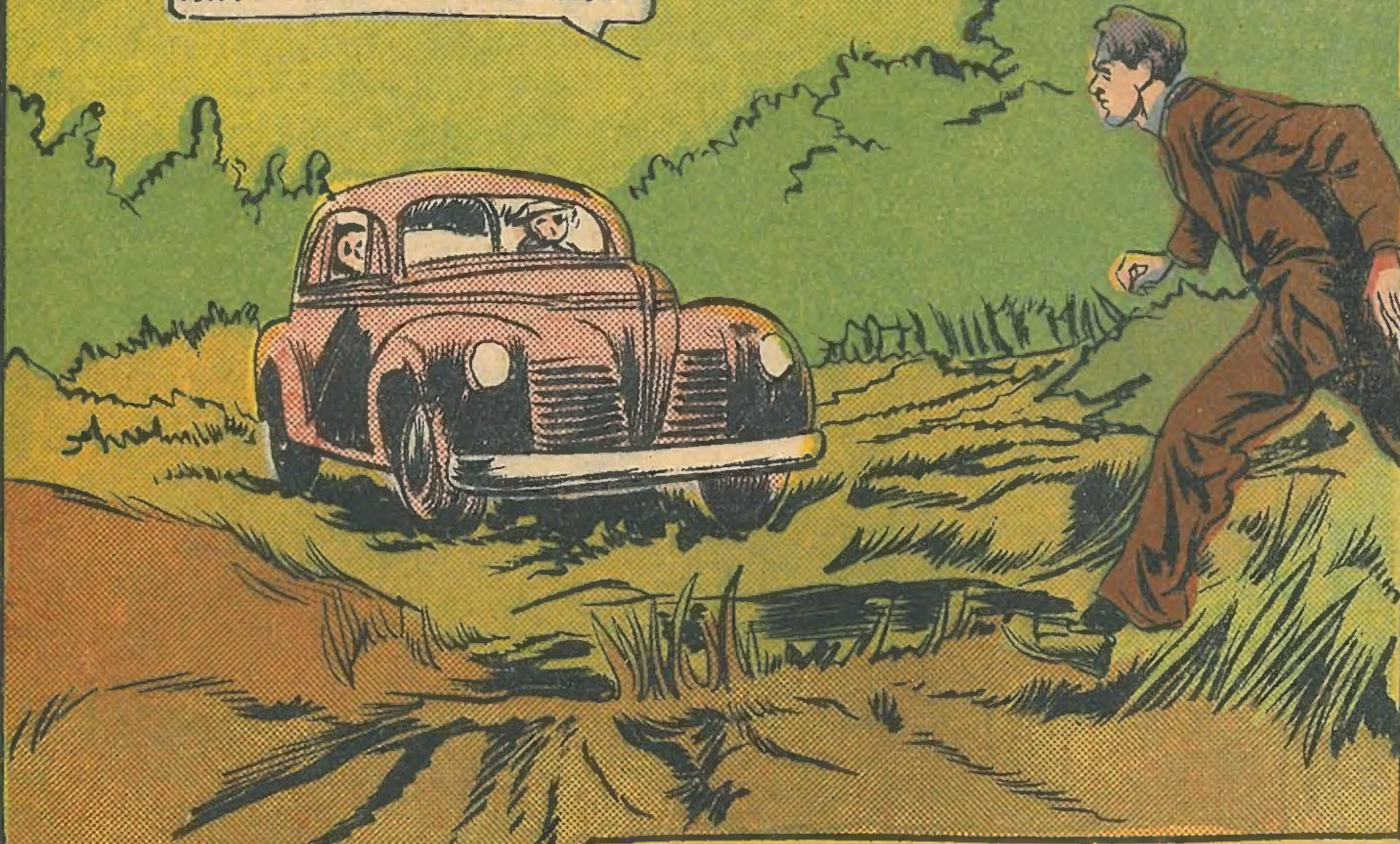
BENİMLE..... MEŞGUL OLMA..... KAÇ..... ARKADAŞLARIMI BEKLETME... OTOMO... BİDELER..

157/1

HAKIKATEN BİRAZ ÖTEDE BİR OTOMOBİL VARDI. MOTORU İŞ-
LEMEĞE BAŞLAMIŞTI BİLE..

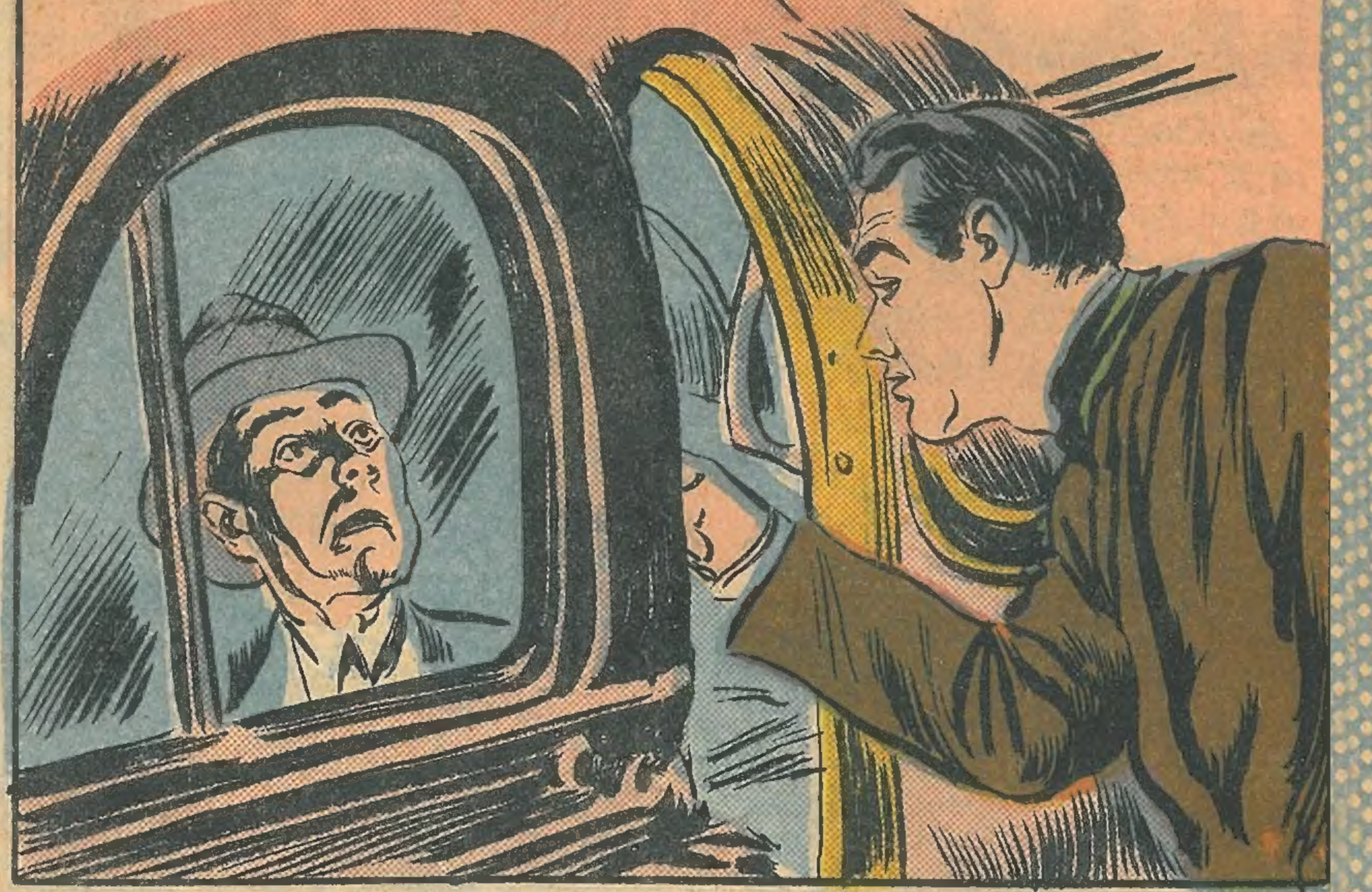
DURUN.. BENİ AL-
MADAN GİTMEYİN.

İÇERİ GİR..NERE
YAT.. PRENS
NEREDE ?

GÜÇLÜKLE OTOMOBİ-
LİN KAPISINI AÇTIM..
OTOMOBİL İLERLİYOR-
DU

ÖLDÜ!..

23/2

NEREYE
GİBİYDÜZ

PANAMAYA..
PRENS SON DAKİ-
KADA, YANINDA
BİR GENÇ OLACAĞINI
BİLDİRDİ.. O SEN OLA-
CAKSIN.. SEN DAHA ACE-
MİSİN.. DİLİNİ TUTABİLE-
CEK MİSİN?

ZAVALLI PRENSİN ARKADAŞLARI YOLLARI GAYET
İYİ BİLİYÖRLERDİ. İKİ ÜÇ KİLOMETREYİ FAR-
LARI SÖNDÜREREK ALDILAR. SONRA
DOĞRU PARİSE YOLLANDILAR.

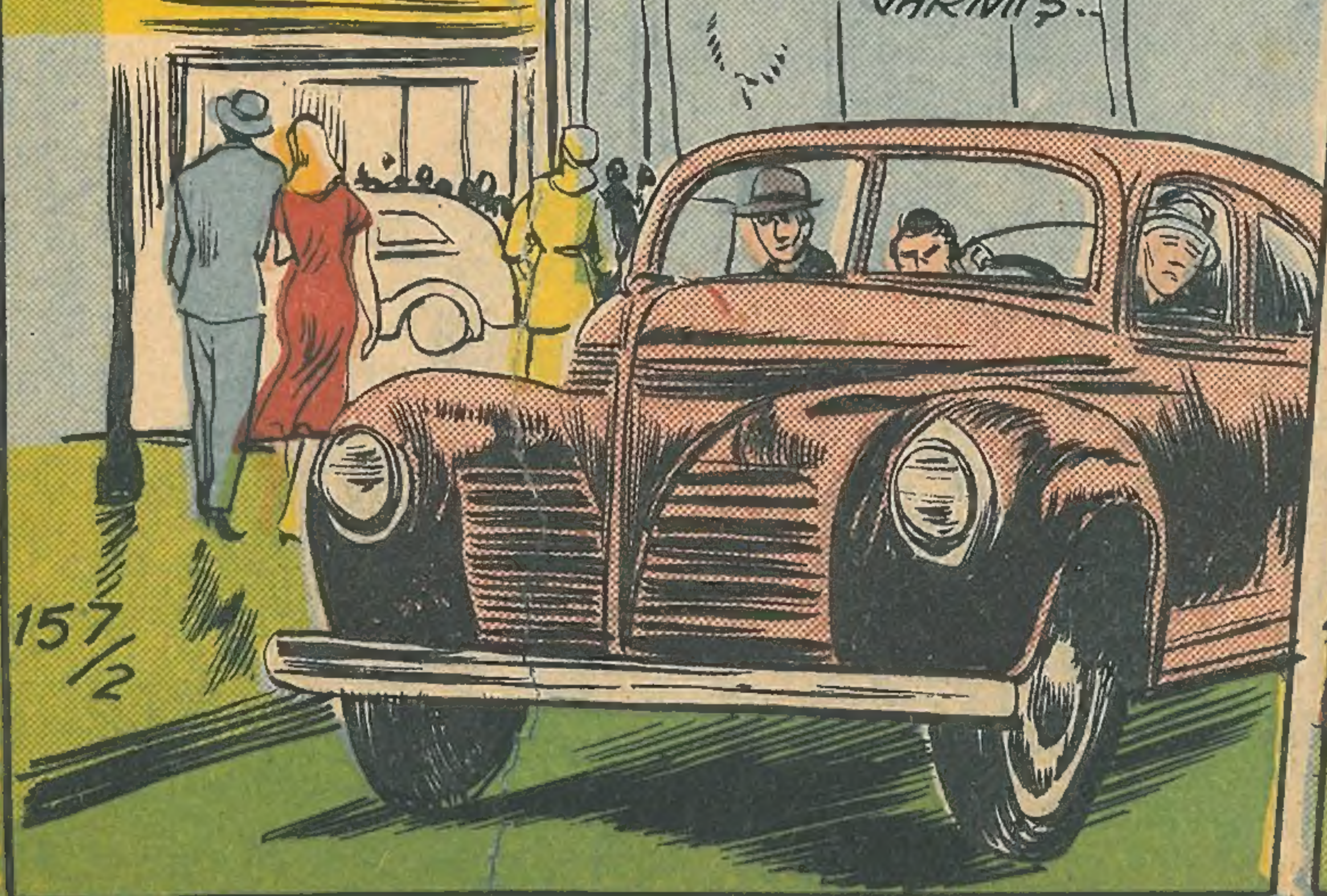
PRENS
SE DUA ET-
ONUN HATIRI
İÇİN BUNU
YAPTIK.. AR-
TIK NE HALİN
VARSA GÖR..

SAĞOLUN
BU İYİLİĞİNİZİ
HIÇ UNUTMIYACA-
ĞIM..

ŞEHİRE GİRDİK.. GÖZLE-
RİME İNANAMIYORDUM..
VİTRİNLER, MAĞAZALAR,
GİFTLER, SİNEMALAR..
OH ALLAHIM DÜNYA
VARMİŞ..

Lilla

ŞANZELİZE CADDESİNE DALDIM. SERBEST
DOLAŞAN İNSANLAR... BANA YAPILAN HAKSIZ
MUAMELE.. HAPİSHANEDERİ İZTİRABIM...
HEPSİ GÖZLERİMİ YAŞARTTI.

ŞİMDİ NE YAPACAĞIM?
ARKADAŞIM ŞENYENİN
YANINA GİTSEM BENİ
ARMUT GİBİ YAKALAR-
LARDI.

ARKASI VAR